

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 42.

ΤΟΜΟΣ Β'.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

(Faust)

Μελόδραμα εἰς πράξεις πέντε. Ἔπη Michel Carré καὶ Jules Barbier. Μῆλος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Μεφίστοφελῆς, μόνος.

Μφ. Ἦτο καιρός ! Πρὸς τὴν πυκνὴν σκιάδα
Τὸ ζεύγος προχωρεῖ τῶν τρυγόνων.
Προσοχή ! τὸν γλυκὴν μὴ ταράξωμεν στόνον.
Νύξ ! σθέσον πάσαν φωτὸς λαμπάδα.
Ἔρωσ ! τοῦ συνειδότος παῦσον πάντα κινισμόν
Ἄσθην ! διὰ λεπτῶν ὀσμῶν.
Τῆς Μαργαρίτας τὰς αἰσθήσεις χαλαροῦτε
Κ' εἰς τοὺς πόθους τοῦ ἔραστοῦ ὑποδουλοῦτε.
(Ἐξικρύνεται ἐν τῷ σκότει).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Μαργαρίτα, Φαῦστος. (ἐπανέρχονται)

Μ. Εἶναι ἀργά ! καιρός. (βρίνυσα πρὸς τὸ περίπτερον).

Φ. (κρατῶν αὐτὴν) Ματαίως ἰκετεύω ! ἄ ! μεῖνον·
Πρὸς τὴν θεριμὴν μου παράκλησιν κλῖνον.
Τὸ ἄγνον κάλλος σου μὲ δεσμεύει·

Ὡς ἐν νέφει ὠχρός,
Ὁ νύκτιος ἀστήρ τὴν κόμην σου θωπεύει
Μαργαίρων καὶ φαιδρός

Μ. ὦ γαλήνη ! ὦ χαρά ! μυστηρίου ἀρρήτου
Νοχελεῖς ρευθασμοί !
Ἄκουω, ἐννοῶ ἢ λιγυρὰ φωνὴν του
Νὰ ψάλλῃ ἐν ἐμοί.

(ὄρεπουσα μαργαρίταν, ἥς τὰ φύλλα τίλλει).

Φ. Τοῦτο τί ;
Μ. Ἀπλῆ παιδιά.
Φ. Τί κρυφὰ ψιθυρίζεις ;
Μ. Μ' ἀγαπᾷ δὲν μ' ἀγαπᾷ·
Μ' ἀγαπᾷ ! ὄχι ! ναί ! ἀγαπῶμαι !
Φ. Ναί ! καὶ ὅτι πιστῶς τὸ ἄνθος ἀπαντᾷ
Ἔστω θεῖος χρησμός ὁπόσον σου ἐρῶμαι.
Ἐρᾶσθαι ! τί σημαίνει ἔρωσ ἐννοεῖς ;
Ἀπαύστως ἠλόξ νὰ θωπεύῃ σε γλυκεῖα.
Ἀπαύστως νὰ τρυφᾷς ἐν χαρᾷ αἰωνία.

(περίπτυσσόμενος τὴν Μ.) ὦ νύξ ἐρώτων σιγῆ !
ὦ ἠλόξ ἡδεῖα !
Ἐν ἡμῖν φεγγεβολεῖ
Ἀνέφελος εὐδία.

Μ. (νευρῶς) Σε ὁ' ἀγαπῶ, σὲ ποθητέ !
Ψάλλε ἀκόμα
Εἰς σὲ προσφέρω τὸ σῶμα
Καὶ τὴν ψυχὴν εἰς σέ.
(ἀποσπομένη τῶν ἀγκυλῶν τοῦ Φ.)

Μακράν ! μακράν ! μὴ με ταράττης.
Κλονοῦμαι ! τρέμω ! ὦ συμφορά !
Οἶκτον ! μὴ τὴν καρδίαν μου σπαράττης.

Φ. Λοιπὸν νὰ φύγω διατάττης.
Τὸν ὄδυρόν μου ἰδὲ σκληρά.
Οἶκτον ! σὺ τὴν καρδίαν μου σπαράττης.
Μαργαρίτα.

Μ. (γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ Φ.) Οἰκτιρισμόν.
Φ. (ἀνεγείρων αὐτὴν ἰρέμω) Μορφὴ ἀγγελικὴ
Θεῖα σεμνότης
Ἦς ἢ ἀγνότης
Τὴν θέλησίν μου διοικεῖ.

Μ. Ὑπακούω . . ἄλλ' αὔριον . .
Φ. Αὔριον . . πάντοτε
Ἄκόμην μίαν
Εἰπέ φορὰν πῶς μ' ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι . .

Μ. (φυγούσα ἀπὸ τοῦ κατορθίου τοῦ περιπέτερου πέμπει φίλημα πρὸς τὸν Φ. καὶ εἰσέρχεται)

Φ. Εὐδαίμων, ὡς ἐγὼ, τίς θνητός ;
(Ὅρμῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. — Ὁ Μαρ. φράττων αὐτῷ τὴν ἔξοδον).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Φαῦτος Μεφιστόφελης.

Μεφ. Τὸν γελοῖον !
Φ. Ἦκουες λοιπὸν
Μεφ. Εὐτυχῶς
Ἀνάγκη πάλιν τακτικῶς,
Σοφῆ, νὰ φοιτᾷς εἰς σχολεῖον.
Φ. Ἄφες με !
Μεφ. Ἀλλὰ θὰ δεχθῆς
Κάπως ν' ἀκρασθῆς
Τί εἰς τὰ ἄστρα θ' ἀποκαλύψῃ.
Ἴδὲ ! ἐκεῖθεν θὰ προκύψῃ.

Μ. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον τοῦ περιπέτερου καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπ' ὀλίγον σιγῶσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της)
Ἐρᾶ μου ! . . Τρέμω θρηκιδῶ
Πτηνῶν τὸ ἕσμα ἢ αὐρ' ἀρπάζει !
Πᾶσα ἢ φύσις πρὸς με κράζει
τὴν γλυκεῖαν ἠχώ.
Ἐρᾶ σου ! ἀχ ! ἀγαπῶ τὸν βιον
Γελοεῖς αἰθῆρ ! ἀηρ μεθῶν !
Καὶ τὸ φύλλον ἐξ ἰδονῆς
Ἐρωτύλον τρέμει καὶ φροῖττει ;
Ἐλθέ ! Σπεῦσον μὴ ὀκνήεις
Σπεῦσον, ἐλθέ !

Φ. Μαργαρίτα !
(Ὅρμῶν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ δραστήμιος τὴν γέτρα τῆς Μαρ- γαρίτας, ἣτις μένει ἐκπληκτος πρὸς μικρὸν, εἶτα δὲ στηρίζει τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Φ. — Ὁ Μαρ. ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ ἐξέρχεται γελῶν σαρκαστικῶς. — Ἡ ἀδελφαίκα πίπτει ἡσύχως.)

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ.

(Ἐνδὸθεν ἀκούεται ὄργανον. — Ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ἡ θύρα τοῦ ναοῦ. — Εἰσέρχονται γυναῖκες ἀποφεύγουσαι τὴν Μαρ. ἐπομένην. — Δὲν τολμᾷ νὰ εἰσελθῇ καὶ γονυπετῇ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ δεξιῶθεν εἰκονοστασίου στηριζομένου ἐφ' ἑνὸς κίονος τοῦ προνάου).

Μαργαρίτα, Μεφιστόφελης.

Μ. Θεέ ! μὴ ἀπ' ἐμοῦ ἀποστρέψῃς τὸ ὄμμα !
Δέξαι μου δακρύων πηγὰς
Μεφ. ὦ ! δὲν θὰ δεηθῆς ! Τρόμε, φράξον τὸ στόμα !
Δαίμων κακὸς ἄς δράμῃ πᾶς.
Χορός. (δαμόνων ἀσπῆτων)
Μαργαρίτα, Μαργαρίτα
Μ. Τίς με κράζει ;
Κλογοῦμαι ! θηήστω ! Θεέ οἰκτιρῶν !
Ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν ἐξιλασμῶν ;
(Ὁ κίων διασπάζεται καὶ ἐπιφανίνεται ὁ Μεφιστοφελῆς πρὸς τὸ ὄψις τῆς Μαργαρίτας κλίνων).

Μεφ. Ἐνθυμοῦ ὅτε σὺ εἶχες πτέρυγ' ἀγγέλων
Τῆς ζωῆς σου ψευδῶν.
Τοῦ ναοῦ καὶ σὺ ἔνδον συνέβαλλες αἶνον
Τῷ θεῷ ἱερὸν.
Πῶς ἐπέλλιζες παῖς ἕσμα σου τὸ ἄθων
Ἐν ἄσθενεῖ φωνῇ
Κ' εἶχες ἐν τῇ ψυχῇ ἀσπασμόν τὸν μητροῶν
Καὶ πίστιν ἀκραίφνῃ.
Ἄκουεις τὰς κραυγὰς ; εἶναι ἄδης φουάττων
τὴν ψυχὴν σου ζιτῶν,
Ἐλεγχος συνειδότης ἀπαύστως ταράττων
τοῦ σκοτόους ὀκειθμῶν.
Μ. Ἄ θεὲ δυνατέ ! πόθεν οὗτος ὁ κρότος
Ἄχ ! οἰκτιρῶν
θαυβοῖ μου σκοτός
τὸν ὀφθαλμόν.

Χορός. (ἐκκλησιαζομένων)

Ἐπὶ θρόνου ἂν καθίσῃ
Ὁ θεός, καὶ κρίσιν δέσῃ
Καὶ τὸ πᾶν ἐκ βάθρου δείσῃ . . .

Μ. Ὁ ὕμνος οὗτος μᾶλλον μὲ τρομάζει.

Μεφ. Ναί ! τὸν θεῖον φοβοῦ κεραυνόν.
Οὐδέν σε φῶς θὰ καταυγάζει.

Χορός. (ἐκ τοῦ ναοῦ)

Ποῦ θὰ εὐρῶ βοηθόν,
Τί θὰ εἶπω πρὸς θεόν,
Τρόμον ὄντα καὶ ἀγαθόν ;

Μ. Ἄ ! μὲ σφίγγει . . . μὲ περιβάλλει
τὸ ἕσμα ὡς πέδη στερόα.

Μεφ. Ἀπέπτη ἢ ἀβρά τοῦ ἐρῶντος ἀγκύλη
Νῦν τοῦ λυγροῦ γενοῦ βορά.

Μ. καὶ Χορός (ἔσῳθεν) Θεέ ! κλίνοι οὔς τῇ δεήσει
τῶν ἁμαρτωλῶν
Μὴ ἄκτις σου κἂν ἄς φωτίσῃ
τὸν νοῦν καὶ αὐτῶν.

Μεφ. Μαργαρίτα ! ἐπὶ σὲ φθορά !
(Ἡ Μ. ρήγγισι κραυγὴν καὶ πίπτει λειπόθυμος).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Πλατεία πρὸ τοῦ ναοῦ. Ἀριστεροθεν ὁδὸς ἐφ' ἧς ἡ οἰκία τῆς Μαργαρίτας. Δεξιῶθεν ἑτέρα ὁδὸς δι' ἧς εἰσέρχονται ἐν τάξει οἱ στρατιῶται, ἡγουμένου τοῦ Βαλεντίνου. — Συρροὴ πλήθους δεξιουμένου τοῦ ἐπανελθόντας).

Χορός στρατιωτῶν.

Κάτω τ' ἄρματά μας !
Σύντροφοι πλέον παῦει πικρὴ ξενιτιά
Γελοῦν τὰ παῖδιά μας
Μητέρες, ἀδελφαῖς δὲν θὰ λυποῦνται πιά.
Βαλ. (παρτηρήσας τὸν Σεῖβελ) Εἶσαι σὺ φίλε Σεῖβελ !
Σεῖβ. (τεταραχμένος) Εἶμαι ἠχώ νὰ εἰσαχθῶ
Βαλ. Δὲν σπεύδεις νὰ σ' ἀσπασθῶ ; ἡ Μαργαρίτα ;
Σεῖβ. Θὰ εἴχεται εἰς τὸν ναόν . . .
Βαλ. Χάσῃ τοῦ ἀδελφοῦ
Ἡ κἀλῆ ! Μὲ πόσῃν προθυμίᾳ
Θ' ἀκούῃ νὰ λέγω τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν.

ΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Μελετών τις ἐκ τοῦ πληθίου τὸ ζήτημα τῆς ἐπαί-
τειας, πρῶτιστά πάντων ὑπὸ τοῦ τύπου τῶν ἐπαί-
τῶν προσβάλλεται.

Τί ἐστὶ τύπος;

Τὸ σύνολον τῶν διακριτικῶν χαρακτήρων φυλῆς
ἢ επαγγέλματος.

Ὅπως ἀποκτήσῃ τις τὸν τύπον επαγγέλματος
οἰουδὴποτε, ὀφείλει νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ ἐπὶ μακρόν,
νὰ ὑποστῇ τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, τὰς ἐξεις, τὰς
συνεπείας. Λάβωμεν κληρικὸν ἢ στρατιώτην, ὅστις
ἐπὶ σθερὰν ὄλῃν ἐπὶ τὰ καθήκοντά του ἐκτελεῖ καὶ
ἰδίαν φέρει στολήν, περιβάλλωμεν νῦν αὐτὸν πολι-
τικὰ ἐνδύματα. Παρὰ τὴν μεταμφιεσθῆναι ταύτην εὐκό-
λως θέλετε τὸν ἀναγνωρίσει.

Ἐὰν ἡ ἐπαίτεια ἦν συνώνυμος τῇ πτωχείᾳ, ὁ δυ-
στυχῆς ὑπὸ τὰ ἔρορακόμενα αὐτοῦ ἐνδύματα, τὸν τύ-
πον τοῦ εἰς ὃ ἀνίκει επαγγέλματος ἠθελε τηρεῖν.

Πῶς λοιπὸν ἀναγνωρίζομεν ἐν τοῖς ὁδοῖς τοὺς ἐ-
παίτας; Μήπως ἐκ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν ἔρορακ-
μένων αὐτῶν ἐνδυμάτων; Οὐχὶ βέβαια. Καθ' ἐκά-
στην συναντῶμεν ἐργάτας, οἵτινες, ὡς ἐκ τοῦ εἶδους
τῆς ἐργασίας, κατεσχισμένα καὶ εἰς ἄκρον ὀυπαρὰ
φέρουσιν ἐνδύματα, καὶ μ' ὅλα ταῦτα οὐδὲ τὴν παρα-
μικρὰν συλλαμβάνομεν ἰδέαν, ὅπως τοῖς παράσχω-
μεν βοήθειαν, καθότι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀποπνέει
τὸ ὑπερήφανον τῆς ἀνεξαρτησίας ἥθος, διὰ μόνης
τῆς ἐργασίας ἀποκτώμενον.

Μεταξὺ γὰρ τῶν ἐργατῶν τούτων, ἓνα μόνον
θέσωμεν ἐπαίτην, αὐθροεὶ θέλετε τὸν διακρίνει. Δια-
τί; Διότι ἰδίον ἔχει ὁ ἐπαίτης τύπον, οὐδενὶ ἑτέρῳ
προσομοιάζοντα.

Ἄρκει ἡ ἀπλὴ αὐτὴ παρατήρησις, ὅπως πείσῃ ἡ-
μᾶς ὅτι ἡ ἐπαίτεια ἐστὶν ἐπάγγελμα, ὃ δὲ ἐπαίτης
ἐπὶ μακρόν ὀφείλει νὰ ἐξασκῇ αὐτό, ὅπως προσλάβῃ
τύπον, ὅστις εἶνε τὸ ἰσχυρότατον αἰτιον τὸ κινεῖν
ἡμᾶς εἰς παροχὴν τῆς ἐλεημοσύνης.

Μᾶς πλησιάζει τις ἐν τῇ ὁδῷ, τείνων τὴν χεῖρα·
ἀνεύχομεν πρὸς αὐτόν· ἡ μορφή μόνη μᾶς ὠθεῖ νὰ
πιστευθῶμεν ὅτι κἀσχει, τῆς ἡμετέρας χρῆζων προ-
στασίας.

Πάντα τὰ δυνατὰ μέσα οἱ ἐπαῖται μετέρχονται,
ὅπως προσλάβωσι τὸν ἰδανικὸν τοῦτον τύπον, ὅπως
πεῖσωσιν ἡμᾶς ὅτι ὑποφέρουσι, καὶ ἂν πράγματι πά-
σχωσι, τοῦτο ἐστὶ μᾶλλον μεγαλοποιῶσι. Κατὰ τὸν
αἰῶνα τοῦτον τῶν φώτων, καθ' ὃν αἱ διάφοροι τῆς
ἐπιστήμης ἀνακαλύψεις τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπι-
νοῦ νοῦ μεγάλως διηκρίλυναν, οἱ ἐπαῖται δὲν ὑπε-
λείφθησαν. Καὶ αὐτὴν τὴν πτωχείαν νὰ κωδικοποιήσω-
σιν ἐπέτυχον.

Ἄγγλος ἀπεσταλμένος, ἰδίως ὄμμασιν ἐπιθυμῶν
νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐπιτροπὴν ἢν ὁ ἰδανικὸς οὗτος τύ-
πος ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν χρημάτων τῶν διαβατῶν, τὴν
ἐξῆς περιεργον ἐποιήδατο ἡμέραν τινὰ δοκιμὴν.
Κατὰβηεν εἰς τὴν ὁδόν, πτωχικῶς πλὴν καθαρῶς ἐν-
δεδυμένος, καὶ ἐσπρήχθη ἐπὶ τινος τείχου τείνων
τὴν χεῖρα. Ὁλόκληρον μετὰ μεσημβρίαν ἔμεινεν ἐν
τοιαύτῃ στάσει. Ἄλλ' οὐδὲν συνέβλεξεν. Ἄψοῦ δὲ
νέον περιεβλήθη χιτῶνα ἐξ ἀμόρφων ῥακῶν, ἔθηκεν

ἐν τῷ θυλακίῳ του πέντε ἕως ἑξ ἑξῆρα τεμάχια ἄρτου
καὶ μετέβη εἰς ὁδὸν ἠκίστα σύχναζομένην· ἄμα ὡς
παρετήρει ἀστὸν, δυνάμενον νὰ προσενέγκῃ τὴν ἐλεη-
μοσύνην, ἐλάμβανε τεμάχιον ἄρτου, ἐκρυπτεν αὐτὸ
εἰς τὰς χεῖρας καὶ δρατόμενος τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν
ἀλλαχοῦ εἶχεν ἐστραυμένα τὰ βλέμματα ὁ διαβάτης,
ἔρριπτεν αὐτὸ ἐνώπιόν του ἐν τῷ βορβόρῳ, εἶτα
προσποιοῦμενος ὅτι τότε μόλις ἀνεκάλυπτε τεμάχιον
ἄρτου, ἐφόρημα, τὸ ἤσπαζε καὶ καθαρῶς αὐτὸ ἐπὶ
τοῦ ἐνδύματός του προσεποιεῖτο, ὅτι τὸ κατεβρόχθι-
ζεν ἀπλήστως, μεθ' ὃ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του,
χωρὶς οὐδὲν νὰ ζητήσῃ. Ὁ διαβάτης στρέφει τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ στιγμὴν, παρατηρεῖ αὐτόν καὶ, ἐπανερχ-
όμενος ἐπὶ τῶν βημάτων του, τῷ προσφέρει νό-
μισμά τι.

«Ἐπέτυχον οὕτω πλείους τῶν δέκα πέντε ἀστῶν»,
ἔλεγεν ὁ ἀπεσταλμένος. «Πάντες δὲ ἐκουσίως μοὶ
προσένεγκον τὸν ὀβολὸν τῶν, τινὲς δὲ καὶ χρυσᾶ
μοὶ ἔδωκαν νομίσματα· ἡ εἰσπραξὶς ὑπῆρξε λαμ-
πρὰ».

Τί ἄλλο δύναται νὰ σπυρῆ ἡ δοκιμὴ αὐτὴ, εἰμὴ
ὅτι τὸ κοινὸν εὐσπλαγχνίζεται τοὺς ἐπαίτας ἐκ τῆς
ἐλεεινῆς αὐτῶν ὄψεως; Πόσον ἐκπλακτικὸν ὅτι παν-
τοῖα ὁ ἐπαίτης μετέρχεται μέσα, ὅπως ἀποκτήσῃ φυ-
σιογνωμίαν, ἐπιτρέπουσάν αὐτῷ τὴν συκομιδὴν κα-
λοῦ θέρουσ, ἔρη δὲ τύπον ἀρμόζοντα αὐτῷ, τύπον,
ὑπὸ πλῆθους στεφθέντα ἐπιτυχίας, κατὰ τὰς πρώτας
δοκιμὰς του, τέλος διατηρῆ καὶ τελειοποιῆ αὐτόν.

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τοὺς αἰδοὺς τῶν ὁδῶν. Ἐκ τοῦ
πληθίου ἐμελέτησα τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐπαίτῶν.
Πολλὰκις παρήμενα πρὸ τῶν παραθύρων διαφόρων
οἰκιῶν καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι τὸ πρόγραμμα τῶν ἡσμά-
των ἦν πάντοτε τὸ αὐτό· σύγκεται ἐκ πέντε ἢ ἑξ
ἡσμάτων, ὧν τὸ κοινότερον εἶνε τὸ «La lise aux lèvres
roses», ἠδόμενον ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Δυστυχῆς
ἐγκαταλειμμένης.

Ἀκούσατε τὸν ἐπαίτην, νέον ἢ γέροντα, ἄνδρα ἢ
γυναῖκα καὶ θὰ ἴδητε ὅτι ψάλλει τρεῖς στροφάς, οὐ-
δὲν πλέον, οὐδὲν ἔλαττον. Μὴ φιλοδοξοῦμενος ἀπέρ-
χεται, ἂν τῷ προσενέγκτε ἐλεημοσύνην προσθέτει
καὶ τετάρτην. Εἰς τινὰς στροφάς ἡ φωνὴ αὐτῶν κα-
θίσταται τρομώδης, εἰς ἄλλας ὁ τονισμὸς διάφορος.
Προφανὲς λοιπὸν ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς διδάσκαλος
ἐδίδαξεν εἰς πάντας τὸ αὐτὸ ἡσμά.

Ἐκ περιεργίας ἠθέλησα νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ τοῦ
κειμένου τῶν ἡσμάτων αὐτῶν· πρὸς τοῦτο ἐπεφόρ-
ησα τοὺς οἰκοφύλακας διαφόρων οἰκιῶν, αἱ δὲ δια-
ταγαί μου ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα, καὶ οὕτως
ἀπέκνησα σωρὸν χειρογράφων ἀντιτύπων τῆς «Lise
aux lèvres roses». Ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιγράφοις τὰ
αὐτὰ ἀνεκάλυψα ὀρθογράφηκα λάθῃ, ἅπτε εἶναι ἰσχυ-
ρὰ ἀποδείξεις, ὅτι ἅπαντα τὰ χειρογράφα ἐξ ἑνὸς καὶ
τοῦ αὐτοῦ ἐξῆλθον καταστήματος. Ἴδου ἡ πρώτη
στροφή:

Dans une douce rêverie

Où s'égareait mon pauvre cœur;

Je voyais l'image chérie

De celle qui fut mon bonheur.

Je voyais Lise aux lèvres roses
Me revenant par un beau soir,
En me disant de douces choses
Qui rendaient mon cœur plein d'espoir.

Ἡρώτις πλείστας τῶν ἐπαιτιῶν τούτων.

— Διατί τραγοδεῖς καὶ δὲν ἐργάζεσαι;

— Διότι ἔχασα τὸν ἄνδρα μου καὶ ἔχω παιδιὰ νὰ θρέψω.

— Ἔχει καλῶς; ἀλλὰ τίς σε ἐδίδαξε τὴν «Lise aux lèvres roses»;

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι τραγοῦδι ποῦ ἤξευρα.

Ἐρωτήσατε πενήκοντα, ἑκατὸν, διακοσίας τῶν ὁδῶν ἀοιδούς, ἅπασαι τὴν αὐτὴν θὰ σὺς δώσωσιν ἀπάντησιν. Οὐδεμία θὰ ὁμολογήσῃ ποῦ ἔμαθε τὸ ἦσμα καὶ τὴν μουσικὴν· οὐδεμία θὰ συγκατατεθῆ νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου ἔνθα μορφοῦνται οἱ ἐπαῖται τῶν ὁδῶν. Ἀλλὰ τὸ ἐργοστάσιον ὑπάρχει ὡς καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ διευθύνων αὐτό· ἀντὶ ἐνός φράγκου διδάσκει ἐν πέντε μαθήμασι τὸ ἦσμα, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν τρομῶδη φωνάν.

Ἐὰν νῦν ἐκ τῆς ἀοιδουῦ τῶν ὁδῶν μεταδῶμεν εἰς τοὺς ἀναπήρους, τὸ αὐτὸ θέλομεν ἀποδείξει φαινόμενον.

Μεθ' οἷας τέχνης, μεθ' οἷας φροντίδος ἐκθέτουσι τὴν ἀσθένειάν των. Οὐδέποτε ἢ στάσις αὐτῶν εἶναι φυσικὴ, μελετᾶται, προϋπολογίζεται.

Βλέπομεν ἄνθρωπον στερούμενον τῆς κνήμης· βεβαίως εἶναι δυστυχῆς, ἐν καταφανῇ εὐρίσκειται ἀπέναντι τοῦ ἕγιους ἀνικανότητι, ὅπως κερδίσῃ τὸν ἄρτον του.

Ἄλλ' ἄρ' ἔστιν εἰς τὸ εἶναι καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τι ἔργον καὶ ἐπαρκέσῃ ἐν μερῇ εἰς τὰ ἐξοδά του;

Γνωρίζω ἄνθρώπους ἐστερημένους τῆς μιᾶς κνήμης, καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀμαξήλαται, προμηθευταί, σαρωταί, ὑποδηματοποιοί, ἐφημεριοδῶλαι, οἰκοφύλακες κτλ κτλ. Ἄλλ' ὅπως ἐκπληρώσῃ τίς τὰ καθήκοντα ταῦτα, ὀφείλει νὰ ἐργασθῆ, ὁ δὲ ἐπαίτης αἰσθάνεται ἀπέχθειαν πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Ἰδοὺ αὐτὸς ἐν τῇ ὁδῷ πῶς νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον τὸν διαβάτην; Ἐὰν εἶχε ξυλινὴν κνήμην δὲν θὰ προῦξεναι τὸ ποθοῦμενον ἀποτελέσμα. Ἀντικαθιστᾷ λοιπὸν αὐτὴν διὰ βακτηρίας· οὕτω θὰ δυναθῆ νὰ λάβῃ τραγικὰς στάσεις.

Ὁ Φακίρ οὗτος εἶνε εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων γνωρίμων μου. Πρὸ πολλοῦ ἦν κομμυματοποιός, κερδίζων πέντε φράγκα καθ' ἑκάστην, ἀλλ' ἦτο ἰναγκασμένος νὰ μεταβαίη εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐν ὀρισμένῃ ὥρᾳ, νὰ ἐργάζεται 12 ὥρας καὶ νὰ ἔχῃ ἀδικαίως τὸν κύριον ἐπὶ κεφαλῆς. — Ἄφ' ὅτου ἐγενόμην ἐπαίτης, μοὶ λέγει οὕτως, «κερδίζω κατὰ μέσον ὅρον ἑκατὸν δέκα ἕως ἑκτὸν εἴκοσι φράγκα κατὰ μῆνα, μόνον πέντε ἢ ἕξ ὥρας ἐργάζομαι, ὅταν δὲ βρέχῃ ἢ χιονίξῃ, ἢ πνέῃ ἄνεμος, μένω εἰς τὸν οἶκον μου ἀναγινώσκων τοὺς ποθητοὺς μοὶ συγγραφεῖς Σωκράτην καὶ Paul de Kock!». —

Ἡμέραν τινὰ, ἐπαίτης, στερούμενος ταῦ ἐνός ποδός, συνέλαβε τὴν ἰδίαν, ὅπως κάλλιον ἐπισύρῃ τὴν

προσοχὴν τῶν διαβατῶν, νὰ μεταχειροσθῆ ὅλα ξυλινὸν πόδα, βακτηρίαν, ῥάβδον καὶ. . .

Εἰς ποῖα γυμνάσια δὲν παρεδόθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅπως κατορθώσῃ τέλος νὰ ἴσταται ὀρθίος καὶ μὲ ἓνα μόνον πόδα βαδίξῃ ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος ὑπὸ πλήρους ἐστέθη ἐπιτυχίας, ὁ τύπος οὗτος ἐθριάμβευσε, διδάσκαλοι ἀνεδείχθησαν, μαθηταὶ ἐγένοντο, νέα δὲ νῦν τάξις ἢ τῶν μὲν οὐκ ὁδῶν εἶδε τὸ φῶς.

Ἄλλος ἐπαίτης, στερούμενος τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, ἐτι ποραδοξότερον μηχανήματα ἐπεπόησε. Καθήμενος εἰς τὴν θύραν τῶν ζαχαροπλαστείων ἔφραττε διὰ τοῦ ξυλινοῦ αὐτοῦ ποδός τὴν εἴσοδον. Ἐκαστος εἰσερχόμενος εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, ἔνθα ἀφείδως μέλλει νὰ δαπανήσῃ, ἠθέλην ἀρνηθῆ τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν δυστυχῆ, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ὀπίου εἶνε ἰναγκασμένος, οὕτως εἰπεῖν, νὰ πατήσῃ. Ἐὰν τὸ νέον τοῦτο τέχνασμα μετὰ παρελεύσιν ἐτῶν τῶν ἑπιτύχῃ, θὰ ἀναγκάζηται τίς ὅπως εἰσελθῆ εἰς ζαχαροπλαστεῖον νὰ διασχίσῃ φραγμὸν ὄλων ξυλινῶν ποδῶν.

Πάντες δὲν εἶνε ἀνάπηροί, ὅπως ἀποκτήσῃ τις ἕψος ἐπαίτου, οὐδεμία ἀνάγκη εἶνε νὰ πάσῃ. Παρατηρήσατε τοὺς ἐπαίτας τῆς ἐκκλησίας, σπανίως θὰ εὑρηται μεταξύ αὐτῶν ἓνα ἀνάπηρον.

Τοσαῦτα παράδοξα περὶ τῶν ἐπαίτων τῆς ἐκκλησίας μοὶ διηγήθησαν, ὥστε κατελήθηον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σπουδάσω αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἑλισίου. Ὅφειλόν νὰ ὁμολογήσω ὅτι πασῶν τῶν ἐρευνῶν ἢ ἀκόλουθος ὑπῆρξεν ἢ μᾶλλον δυσχερής. Ἀπυθνήθησαν εἰς τὴν νομαρχίαν, ἀλλὰ μοὶ ἀπύνηθησαν ὅτι οἱ ἐπαῖται τῆς ἐκκλησίας σχεδὸν διέφευγον τὴν δικαιοδοσίαν τῆς, διότι δὲν ἐστάθμευον ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς, ἀλλ' εἰς μέρη ὧν ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις ἀνήκει εἰς τοὺς εὐταξίας τῆς ἐκκλησίας.

Ἀπετίθην τότε πρὸς τὰ μέλη τοῦ κλήρου, συνεβουλεύθησαν προϊσταμένους, ἐφημερίους καὶ τὸν ἐπίσκοπον Freppel, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μοὶ παράσῃ ἢν ἐξήτουν πληροφορίαν.

Ἄλλ' ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δὲν ἤξευρει τί ἀποφέρει ἢ εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ εἰσπραττομένη δεκάτη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τούτου τῶν ἐπαίτων, οἵτινες ἐπιτάττουσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ προσηλακίζουσι τοὺς πιστοὺς. Καὶ εἰν τὸ ἤξευρη, εἰν γνωρίζῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς εἰσπράξεως, πῶς δὲν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, ὅπως ἐμποδίσῃ νὰ προσφέρωνται αἱ βοήθειαι αὐταὶ εἰς πρόσωπα ἀνάξια, ἢ δύνανται νὰ ζήσωσι διὰ τακτικῆς ἐργασίας.

Φανερὸν ὅτι ἡ ἐκκλησία μένει ἀδιάφορος, ἀπέναντι τῆς ἐκμεταλλεύσεως ταύτης.

Οὐδεμία πρὸς ἐπαίτην ἀδεία ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου, ἀλλ' οἱ ἐπαῖται αὐτοὺς τὴν δίδουσι. Τινὲς αὐτῶν κατέλαβον τὰς θύρας διαφόρων ἐκκλησιῶν τῶν Παρισίων καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου τοῦ προκαταλαβόντος, ἰσχυρίζονται ὅτι βία θὰ ἐξωθήσωσι πάντα νεοελθόντα, ὅστις θὰ εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ τοῖς ἀντιτάξῃ. Καλῶς παρετήρησα τοῦτο, ὅτε ἠθέλησα νὰ ἐπαίτησῃ ἐν Ἁγίῳ Σουλπείῳ καὶ Ἁγίῳ Εὐσταθίῳ. Ἡ ὑπὸ ομάδος σακενδυτῶν γενομένη μοὶ

υποδοχή μικροῦ δεῖν με ἀπέτρεπε τῶν πειραμάτων τούτων.

Τῆ ἐπεμβάσει ὁμως τοῦ κ. Desferl, διευθυντοῦ τοῦ VIου δημαρχιακοῦ τμήματος καὶ τοῦ ἡμεριῶν τοῦ Saint-Germain des Prés, ἠδυνήθην νὰ μείνω τῆ 24 μαΐου 1891 ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ ναοῦ τούτου. Ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελον με κακομεταχειρισθῆ ὁ εὐταξίας ἦν ἔτριμος νὰ μοὶ προσφέρῃ χεῖρα βοηθείας.

Πέντε γυναῖκες ἀπετέλουν φραγμὸν κατὰ μῆκος τῆς θύρας, ὅτε, πλήρης, ρακῶν, τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων παραλυτικὴν, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ ὑπερμεγέθους φενάκης, ἤλθον ὅπως καταλάβω θέσιν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ. Θά μοὶ ἦτο δύσκολὸν νὰ περιγράψω τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐμφανίσεώς μου. Ἐχαίρεισθην ὑπὸ σωροῦ ἐμπαιγμῶν, βαναυσότητων καὶ ὕβρεων.

— Ἴδὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔλεγεν ἐπαίτις ἀπειθυνομένη εἰς τὴν παραπλεύρως αὐτῆ εὐρισκομένην, δὲν αἰσχύνεται νὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὸ ψωμὶ μας ;

— Θά σκότωσε τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του καὶ τολμᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίνατο ἡ ἄλλη.

— Θά σοῦ ἤξιζε καλλήτερα μέσα ἴσθι φυλακὴ ἢ ἐδῶ, ἀναίσχυντε, αἰσχρέ... προσέθηκε τρίτη, διερχομένη ἐνώπιόν μου.

Αἱ ὕβρεις ἐβαινον ἐπαυξάνουσαι, καὶ πιστεύω ὅτι εἰάν δὲν ἐδείκνυσον, δι' ἐνεργητικῆς κινήσεως, ὅτι ἡ χεῖρ μου, ψευδῶς παραλυτικὴ, ἱκανὴ ἦν νὰ ἰαθῆ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ με προστατεύσῃ, αἱ γυναικαὶ αὐταὶ μέγαραι ἤθελον με γρονθοκοπήσει.

Κυρία τις φθάνει.

«Εὐσπλαγχνισθῆτε πτωχὸν πατέρα ἑπτὰ τέκνων τῶν δύο νηπίων !»

Ἡ κυρία, θέσασα τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς, ἐξάγει σολδίον καὶ μοὶ τὸ προσφέρει.

Δευτέρα κυρία εἰσέρχεται, χαρίσσει γνῶριμός μου, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μοὶ προσφέρει δύο σολδία καὶ οὐδόλως παρατηρεῖ τὰς γειτονίσσας μου, ὡς ἀπασχολημένη νὰ ρίπτῃ βλέμματα καὶ χαμογελᾷ διὰ τὴν μεταμφίεσίν μου ταύτην.

Μαθητὴς ἀκολουθοῦσέν με ὑπὸ τῆς μητρὸς του, ἐξάγει τοῦ θυλακίου του σολδία τινὰ καὶ διανέμει αὐτὰ εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἐπιτρέψατέ μοι θέτει δύο σολδία.

Ἴδου καὶ γεροδιαστῆς, ὃν εἶχον γνωρίσει, ὅτε ἀπετέλει μέρος τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Πόρρω τοῦ νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ὁ γέρον παραλυτικὸς, ὁ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἦν ὁ πρῶν γραμματεὺς καὶ συντάκτικος τῶν πρακτικῶν τῆς συνελεύσεως ταύτης, διέρχεται μηδὲν προσενεγκὼν μοὶ !

Πλεῖστα ἄλλα πρόσωπα παρελαύνουσιν ἐνώπιόν μου καὶ ἀκούοντά μου ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι εἶμαι πτωχὸς πατὴρ 7 τέκνων δὲν διστάζουν νὰ μοὶ παρασχῶσι τὴν ἐλεημοσύνην.

Αἱ γειτονίσσάι μοι ὀργίλα μοὶ ρίπτουσι βλέμματα, ἀδημονοῦσαι διὰ τὸν ἀνταγωνισμὸν τούτον.

Πάραυτα παρατηρῶ ὅτι συνωμοτοῦσι καὶ πράγματι δὲν ἠπατήθην. Ἐντὸς δύο δευτερολέπτων προτείναν, συνεζήτησαν, ἀπεδέχθησαν μεγάλην ἀπόφασιν ! ἐνεργήσασθαι τὴν σύλληψίν.

Ὁ τρόπος τῶν ἡτο ἀπλοῦστατος. Ὅσάκις ὁ ἀ-

στυνομικός ὑπάλληλος διήρχετο πρὸ τῆς ἐκκλησίας αἱ πέντε αὐταὶ γυναῖκες ἐστρέφοντο πᾶσαι ὀμοῦ πρὸς τὸ μέρος μου καὶ με παρεθῆρον, ὡς θὰ παρεθῆρι τις κακοῦργον. Ὁ ἀστυνόμενος ὑποπτευθεὶς ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου κινήματος, στρέφει καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματα.

Κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς με παρεθῆρσεν. Αἱ ἐπαίτιδες, ἰδοῦσαι τὸ βλέμμα του, ποιοῦσι νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς, ὡσεὶ ἤθελον νὰ σημάνωσι διὰ τούτου :

«Αἱ δά ! τύχη ἀγαθὴ ! ὁ ἀστυνόμενος ἐνόησεν ὅτι κάτι τρέχει ἐδῶ».

Ὁ ἄξιος τῆς ἀρχῆς ἀντιπρόσωπος με παρατηρεῖ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ πλείονος ἀσθηρότητος, εἶτα πλησιάζει με :

— Τί κάμεις ἐσὺ ἐδῶ ;

— Ἐπαίτῳ, ὡς βλέπετε.

— Πῶς ; ἐπαίτεῖς ; καὶ τολμᾷς ἀκόμη νὰ τὸ λές.

— Καὶ διατί ὄχι ! μήπως αὐτοὶ ἐδῶ τί κάμουν.

— Ἐλα ξεκουμπίσου...

— Κύριε ἀστυνόμε, θέλω νὰ σᾶς δεῖξω ὅτι δὲν εἶμαι ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ, εἶμαι ἐν τοῖς προπυλίοις τῆς ἐκκλησίας, ὥστε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ με ἐκόλληται.

— Αἱ δικαιολογίαι ἄς παύσουν, ξεκουμπίσου σοῦ λέγω.

Βλέπων ὅτι ὁ ἀστυνόμενος θὰ με διώξῃ, ἐπειράθην νὰ τῷ ψιθυρίσω διὰ φωνῆς μυστηριώδους εἰς τὸ οὐς λέξεις τινάς : «Παρατηρήσατέ με καλῶς· εἰάν ἤξεύρατε τίς εἶμαι, δὲν ἠθέλετε με σταματήσει» τῷ λέγω.

Ὁ ἀστυνόμενος, οὐδόλως ἐνοήσας ταῦτα, με λαμβάνει διὰ τοῦ ἐνός βραχίονος καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου με σείει τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ἡ φενάκη μου ἐτινάχθη εἰς τὸν ἄερα.

— Μπᾶ ! τί εἶν' αὐτό ; κράζει διὰ τραγικῆς φωνῆς ὁ ἀστυνόμενος.

— Ἡ περούκα μου.

— Πῶς ; περούκα ;

— Μάλιστα περούκα· ἔχω βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φορῶ, ἀφοῦ εἶμαι ψαλαγκός.

— Αἱ αὐτὸ εἶνε πολὺ. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ ζητήσω τὸν ἐνωμοτάρχην. Καὶ ὁ καλὸς ἀστυνόμενος ἀφίνει τὴν ἐκκλησίαν, διέρχεται τὴν πλατείαν, στρεφόμενος ἐκάστοτε ὅπως βεβαιωθῆ ἂν εὐρισκόμεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Πάραυτα ἅμαξά τις καταφθάνει ἐπωφελοῦσέν με αὐτῆς ὡς παραπετάσματος, ἐγείρωμαι τῆ βοηθεία φίλου, παρόντος κατὰ τὴν αὐτὴν κομψίαν, ἀφαιρῶ τὴν φενάκην καὶ διευθύνωμαι μεγάλους βήμασι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μυθιστοριογράφου Bergere, συγγραφέως τοσοῦτον θελκτικῶν εἰδήσεων, φιλοφρόνους παρσυχόντος μοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, τὴν φιλοξενίαν.

Καθαρίζομαι ἐσπευσμένως, ἀλλάσσω τὸν ρυπαρὸν μανδύαν μου δι' ἀναξυρίδος, τὸν ἐρρακωμένον πῖλον διὰ κλιβάνου, λαμβάνω τὴν βακτηρίαν καὶ τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐγγὼν δὲ τὸν ἀστυνόμενον διευθυνομένον εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὸν πλησιάζω.

— Εἰπέ μοι ἀστυνόμε, πρὸ ὀλίγου, δὲν ἠθέλες νὰ συλλάβῃς ἐπαίτην ὑπὸ τὰ προπύλαια τῆς ἐκκλησίας ;

— Μάλιστα, κύριε, μοὶ διέφυγε.

— Ὁ ἐπαίτης οὗτος ἤμην ἐγώ. Ἐξηγήθητι μοι λοιπὸν, διὰ τί ἤθελες νὰ σταματῆσθαι πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπαίτην, ὑποδεικνύοντα ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ.

— Τί εἶπετε παρακαλῶν; — Τί εἶπετε παρακαλῶν; —

— Εἶπον ὅτι ὁ ἐπαίτης οὗτος ἤμην ἐγώ. Ἐξηγήθητι μοι λοιπὸν, διὰ τί ἤθελες νὰ σταματῆσθαι πρὸ τῆς ἐκκλησίας ἐπαίτην, ὑποδεικνύοντα ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ.

— Ὁ κύριος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Ποῶς, ἀλλὰ λάβε τὴν καλοσύνην νὰ μοι ἀποκριθῆς.

— Ἄ! τώρα καταλαμβάνω, ἀντίκετε εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν.

— Οὐδὲως, ἀλλ' ἅπαξ ἔτι εἰπέ μοι. Ἐπίστυνον ὅτι οἱ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰστάμενοι ἐπαῖται οὐδέποτε ταράττονται.

— Ὁ κύριος θὰ εἶναι ὁ Μ. Πωλιάν.

— Τί; ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κύριος;

— Εἶνε κύριός τις, ὃν εἶδον ἐν τῇ «Μικρᾷ ἐφημερίδι», ἐπαίτων χάριν διασκεδάσεως.

— Αἱ ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος, ὃν εἶδες ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ. Μηδὲως φοβοῦ γένναίε, οὐδεμίαν βλάβην θὰ σοι προσενήσω. Ἄπ' ἐναντίας, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριον διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐξεπλήρωσας τὸ καθῆκόν σου. Ἄλλ' ἐξηγήθητι μοι ὀλίγον, πῶς γίνεται ἐπὶ ἐξ ἐπαίτων μόνον ἐμὲ νὰ συλλάβῃς;

— Σὰς ἐσταμάτησα διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον, ὃν εἰδείξατε.

Ἐμεῖνα 14 λεπτὰ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ καὶ ἐσύναξα 13 σολδία, ἀφαιρῶν τὰ 10 ἐκατοστὰ, ἅτινα μοι ἔδωκεν ἡ ἐπιθεσία κυρία.

Τὴν μεσημβρίαν, κατὰ τὸν ἔσπερινόν, διήλθον ἐκ νέου πρὸ τῆς ἐκκλησίας, δὲν εἶδον πλέον τὰς πέντε γυναῖκας, ἀλλὰ τέσσαρας ἄλλους ἐπαίτας. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη ἐκτελεῖται μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀκριβείας. Ἀληθῶς ἀρχηγός τις πρέπει νὰ διευθύνῃ.

Ἐπίσης πολλοὶ ἐπαῖται, ὅπως ἐμπνεύσωσιν τὴν εὐσπλαγχνίαν εὐρον ἀπλοῦστερόν, νὰ κἀμῶσι νὰ ὑποφέρωσι τὰ τέκνα τῶν.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐπαίτων ἐκμετάλλευσις αὕτη τῶν παιδίων εἶνε τὸ μᾶλλον ἀποτρόπαιον πάντων τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐν τούτοις οὔτε προβλέπεται, οὔτε τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ὅπως προσενήσωσι ἀσθένειαν εἰς παιδίον, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ προστρέξωσιν εἰς τὰ κτυπήματα ἢ τὴν βίαν. Τὸν χειμῶνα κατὰ τὰ δομητάτα ψύχη βλέπομεν γυναῖκας σταθμευσούσας ὀλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τῶν γειφυρῶν κρατούσας δὲ ἐν ταῖς ἀγκάλαις δύο, τρία ἢ καὶ τέσσαρα παιδία μικρᾶς ἡλικίας. Τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα ἔχουσι πελιδνὴν τὴν ὄψιν, τοὺς ὀφθαλμούς κατνυλακωμένους, ὅλον δὲ τὸ σῶμα παγωμένον. Ἰσως τὴν ἐπαύριον θέλουσιν εἰσελθεῖν νεκρά, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο εἰς τὴν διεστραμμένην ἐκείνην μητέρα; ἄψοῦ ἢ ἐπιδηξίς αὕτη τῆς πτωχείας φέρει τὰ σολδία εἰς τὸ πινάκιον;

Ἄλλως τὰ παιδία ταῦτα δὲν ἀνίσκουσιν αὐταῖς ἐνοικιάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τριάκοντα σολδίων τὴν ἡμέραν, ἐπὶ ὑποχρέσει ἐξαργύρωσεως, ἐν περιπτώσει θανάτου.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ κ. Dumay δέχεται τὴν ἐπισκεψὴν γυναῖκος, ἐλθοῦσης ὅπως αἰτηθῆται παρ' αὐτοῦ βοήθειάν τινα. Ὁ κύριος ἐρωτᾷ τὴν ὀκνηρὰν ταύτην ἐπαίτιδα, λαμβάνει ὑπὸ σημειῶσιν τὸ ὄνομά της, τὴν διευθύνειν καὶ τέλος αἰτησίην αὐτῆς ὅπως κατορθώσῃ νὰ χορηγῆται αὐτῇ ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς εὐποιίας μικρὰ τις βοήθεια.

Μόλις ἡ γυνὴ αὕτη ἀνεχώρησε καὶ ὁ κ. Dumay ὅστις ἔχει εὐσπλαγχνον καρδίαν καὶ γνωρίζει τὰς δυστυχίας τῶν ἐργατικῶν τάξεων, σκέπτεται διὰ τὴν αἰτησίην. — Ἄν ἡ πτωχὴ αὕτη εἶπε τὴν ἀλήθειαν... — καὶ πράγματι ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἐφαίνεται εὐλικρινῆς. — πρέπει νὰ ἦναι πολὺ δυστυχῆς. — Τοσοῦτον ὅπερ ἔδωκε αὐτῇ, τάχιστα θὰ ἐξωδευετο, καὶ ἴσως ἐπὶ μακρὸν θὰ περιέμενε τὴν βοήθειαν τοῦ γραφείου τῶν εὐεργεσιῶν.

«Ἄδικον εἶχον», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Dumay ν' ἀρκεσθῶ εἰς ἀπλὴν σημειῶσιν. Ὁφείλον νὰ δώσω αὐτῇ θερμότεραν σύστασιν καὶ κατεπειγόντως ζητήσω βοήθειαν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐάν συμῆ αὕτη δυστυχίᾳ τι, θὰ ἡμαί ἠθικῶς ὑπεύθυνος.

Τοσοῦτον ἡ ἰδέα αὕτη ἐκυριεύσεν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀντέχων πλέον, λαμβάνει τὸν πῖλον καὶ τὴν γάβδον του καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν δοθείσαν αὐτῷ διευθύνειν, σκοπῶν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἐπαίτιδα, καὶ συστήσῃ αὐτὴν μετὰ πλείονος θερμότητος εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ γραφείου τῆς εὐποιίας.

Μετὰ δεκαπεντάλεπτον πορείαν ἀφικνεῖται πρὸ τῆς ὑποδειχθείσης αὐτῷ διαμονῆς τῆς ἐπαίτιδος καὶ ἐρωτᾷ τὴν οικοφύλακα.

— Ἡ κυρία Ε., κατοκεῖ ἐνταῦθα.

— Μόλιστα κύριε, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 36 δοματίον.

— Αὕτη ἡ γυνὴ εἶνε πτωχὴ;

— Ὁ κύριε, εὐρίσκειτε ἐν τῇ φηκωδέστερα δυστυχία.

— Ἐκεῖ καλῶς.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἀνερχεται εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα καὶ ζητεῖ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 36 θύραν, ἥτις ἦτο ἠμικλειστός. Ἡ γυνὴ, μόλις εἶχεν εἰσελθεῖ καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὰ οἰκιακά της. Τὴν στιγμὴν ταύτην μικρὸν παιδίον, εὐρισκόμενον ἐπὶ τῆς κἀμακος, εἰσέρχεται εἰς τὸ δοματίον καὶ ζητεῖ νὰ φάγῃ.

— Μητέρα — λέγει — πτωχὴ, δώσε μου ἕνα κομμάτι ψωμί.

— Ἄλοιομονον δὲν ἔμπερῶ παιδίον μου, ἀποκρίνεται ἡ μητέρα — ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ὑπάρχει, τὸ ὅποιον φυλάττω διὰ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἐάν δὲν εὐρε ἐργασίαν θὰ ἦνε πολὺ πεινασμένος τὸ ἑσπέρας.

Ὁ κ. Dumay ἰδίως ὀμρασι βλεπὼν τὴν ἀδαϊδῆντα ταύτην, ἥς τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν οἶδετε ἠδὲνατό νὰ συλλάβῃ, συγκινεῖται μέχρι δακρύων, δίδει αὐτῇ νέον νόμισμα καὶ γράφει κατεπειγουσάν ἐπιστολίην εἰς φίλον του, πρόεδρον εὐεργετικῆς τινος γραφείου. «Ἄγαπῆτέ μου φίλε», λέγει αὐτῷ «Σὰς γνωστοποιῶ κατὰστάσιν θλιβερωτάτης πτωχείας. Τὴν ἠγαθύνουσα μόνος συνδράμετε τὴν γυναῖκα. Εἴη καθότι ἔχει τέκνα, ἅτινα κατὰ γράμμα καὶ αὐτὸς τοῦ ἄρτου στεροῦνται».

Ὁ κ. Dumay ἐπανακάμπτῃ οἰκαδῇ, ἔχων τὴν καρ-

διαν ἀνακουφισμένην διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καλῆς πράξεως.

Μετὰ δύο ἡμέρας λαμβάνει ἀπάντησιν τοῦ προέδρου σχεδὸν οὕτως. « Ἀγαπᾷτέ μοι ἀντιπρόσωπε, οἰκτρῶς ὡς ἠπάτησάν. Ὁ ἴδιος, λέγετε, ἐκάματε τὴν ἔρευναν, θὰ ἠκούσατε παιδίον κρᾶζον. « Μῆτερ, πινῶ, δῶδε μου ψωμί », καὶ τὴν μητέρα ἀποκρινομένην. « Δὲν ἠμπορῶ, παιδάκι μου, ἐν τῇ οἰκίᾳ μόνον μικρὸν τεμάχιον ἄστου ὑπάρχει, τὸ ὅποιον φυλάττω διὰ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἐάν δὲν εὕρην ἐργασίαν θὰ ἦνε πολὺ πεινασμένος τὸ ἑσπέρας ».

« Τὸ παιδίον εἶνε ἐξηρηκνυμένον διὰ τὴν κωμῶδιαν ταύτην, μένει ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κλιμακῆς καὶ ὡς ἴδῃ κύριον ἢ κυρίαν ἀνερχομένους παίξει τὸ μέρος του ».

Ἐάν δὲν ἐφοβοῦμην νὰ βαρύνω τὸν ἀναγνώστην θὰ τῷ ἀνέφερον πλεῖστα ὅσα τοιοῦτου εἶδους παραδείγματα. Ἐν ἔτι, ὅπερ καὶ τελευταίον.

Κυριακὴν τινα, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Victor-Hugo, καθ' ἣν στιγμήν πολλαὶ κυριαὶ ἐξήρχοντο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁναρίου, γυνὴ τις μελαλειμονοῦσα ῥίπτεται ἐν τῇ δεξαμενῇ εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας κειμένη. Σπεύδουσιν εἰς βοήθειαν αὐτῆς. Ἐνῶ ἐξάγουσιν αὐτὴν τοῦ ὕδατος, ἕτερα γυνὴ συνάζει τὸν συνέκδημον καὶ τὸ κομβολόγιον, ἄπερ ἡ πτωχὴ ἀφήκε χαμαὶ κατὰ τὴν πτώσιν της. Πλήθος πολὺ συνήχθη πολλαὶ δὲ κυριαὶ προσφέρουσι τὴν ὑπερσίαν τὸν ὀδηγοῦσι τὸ θῆμα εἰς τὸ δωμάτιον οἰκοφύλακος, ἐνθα προσφέρουσιν αὐτῇ τοινῶν ποτόν.

Ἐνῶ ζητοῦσι νὰ εἴρωσι ξηρὰ ἐνδύματα, τὴν ἐρωτῶσιν ἐάν ἐπληρώθη καὶ ἐάν ἐπιθυμῇ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸν οἶκόν της. Ἡ γυνὴ οὐδὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ ἐρευνᾷ περίεξ αὐτῆς.

- Τί ζητεῖτε, κυρία;
- Τὸ προσευχητῆριον καὶ τὸ κομβολόγιόν μου.
- Ἴδου ταῦτα.
- Ἄ! τί εὐτυχία. Ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἔχασα.

Καὶ ἡ δυστυχῆς γυνὴ διηγείται ὅτι εἶνε χήρα, καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ δώσῃ τὸν τελευταῖον αὐτῆς ὀβολόν, ὅπως ψαλῆ λειτουργία ὑπὲρ τῆς ταχίας ἐπιστροφῆς τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ στρατιώτου ἐν Τονκίνῳ.

Εὐκόλως εἰκάζετε τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τῶν παρισταμένων ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, καὶ ἴδια ἐπὶ τοῦ χρηματοφυλακίου ἀπασῶν τῶν κυριῶν, αἵτινες ἐξήρχοντο τῆς ἐκκλησίας. Συνάζουσιν ἀμέσως χρήματα, ἐγχειρίζουσι τῇ πτωχῇ τὸ ψωμί, τῇ δίδουσιν ἐνδύματα καὶ ὀδηγοῦσιν εἰς τὸν οἶκόν της ἐφ' ἀμάξης.

Ἴδου ἀληθῆς ἐλειμοσύνη! θὰ εἶπτε.

Θὰ τὸ ἐπιπτεῖον: Δυστυχῶς μετὰ δικτῶ ἡμέρας τὸ αὐτὸ συμβᾶν ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ δεξαμενῇ τῶν Ἡλυσιῶν πεδίων. Γυνὴ τις πίπτει ἐν τῷ ὕδατι, τὸ προσευχητῆριον καὶ τὸ κομβολόγιον μένουσιν ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν ἀνελιθοῦσι, τὴν ξηραίνουσι, τὴν ἐρωτῶσι καὶ μανθάνουσιν ὅτι ἡ δυστυχῆς μετέβαινε νὰ ψαλῆ παράκλησιν εἰς τὴν Ἁγίαν Μαγδαληνὴν, ὅπως ὁ υἱὸς της ἐπιστρέψῃ ταχέως ἐκ Τονκίνου.

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ἡ κρήνη τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ γίνεται τὸ θέατρον παρομοίου συμβάντος, ὃ δὲ διαιθνητῆς τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτει

ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ γυνὴ ὀνομαζομένη Louise Buffet, εἴρε τὸ εὐφύες τοῦτο μέσον, ὅπως ἀποκτήσῃ μικρὰ εἰσοδήματα.

Ἐίθε τὰ πολυάριθμα ταῦτα τῆς αἰσχροκερδίας παραδείγματα καταστῆσθαι τὸ κοινὸν προσεκτικὸν ἀπειναντι τοῦ ἐπαιτικοῦ τύπου, ὅπως ἐσοῦνται Louis Paulian.

(Μετάρρασις I. Γ. ΜΠΟΡΝΟΖΙ).

ΠΕΡΙΗΤΕΙΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΟΥ.

Εὐρισκόμην εἰς τὰ λευκὰ ὄρη, τῆς ἐποχῆς δὲ παρελθούσης, ὀλιγάριθμοὶ τινες διέμενον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, πάντες δ' ἐσπευσμένως ἤτοιμάζοντο πρὸς ἀναχώρησιν καὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφὴν. Μεταξὺ ὧν ὅμως ὑπῆρχεν ὀδοιπόρος, περιμένων ἐπ' ὀλίγον εἰσέτι, ὡς καὶ ἐγὼ. Πικιστὰ ἤθελεν ἴσως ἐφελκύσει οὗτος τὴν ἐμὴν προσοχὴν, εἰ μὴ, ἔστιν ὅτε, παρετήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὑπερπηδώντας τὸν χάρτην, ὃν προσεποιεῖτο ὅτι ἀνεγίνωσκε, καὶ σταθερῶς προσηλωμένους ἐπ' ἐμοῦ. Ἐν τῇ ἐκφράσει αὐτῶν διέβλεπέ τις σύγγυσιν, ὡσαὶ ἠνόηλον αὐτὸν αἰ αὐταὶ σκέψεις, αἵτινες καὶ ἐμοὶ κατόπιν ἐπήρχοντο, ἤτοι τὸ πού καὶ πότε ἄλλοτε συνηντήθημεν. Εἰς τὰ λαθηραία ἐκεῖνα βλέμματα ἐνυπῆρχε πρὸς τούτοις θαυμασμός, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἐμὲ προσωπικῶς. Ἡ προσοχὴ αὐτοῦ συνεκεντρώτο εἰς τὴν λάμπην καὶ τὸν σπινθηροβολισμὸν λαμπροῦ ἀδαμαντίνου δακτυλίου, ὃν τότε πάντοτε ἔφερον εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα. Ἦτο μονόλιθος, ἰκανοῦ μεγέθους, ἄκρας καθαρότητος καὶ λαμπρότητος, ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ ἐμποροῦ πολυτίμων λίθων ὡς ἔχων ἄξιαν τετρακοσίων λιρῶν στερλινῶν. Μοι ἐδόθη δὲ πρὸ δύο ἐτῶν ὑπὸ τινος τῶν θείων μου, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς. Ὑπεσχέθην αὐτῇ νὰ φέρω αὐτὸν πάντοτε καὶ ἔφερον αὐτὸν νυκθημερῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐφαντάσθη ὅτι οὗτος ἔλυσε τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς προηγουμένης ἡμῶν συναντήσεως. Πλὴν οὐδόπως καὶ εἰς ἐμὲ συνέβαινε τὸ αὐτό. Ἡ περιέργεια μὲ ὤθησε νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἔφερε τὸ ὄνομα Κάρολος Ἐδουάρδος Δομπινύ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπεσάσισα ν' ἀλλάξω κατοικίαν. Μόλις δ' εἶχον καθῆσαι ἀναπαυτικῶς ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ ἐξέβηλον δὲ τὸ χειροκτίον μου, ὅπως ἐρευνήσω ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς μου περὶ πράγματος ἀναγκασιούτσου μοι, καὶ τῆς θύρας ἀνοίγεις πρὸς μεγάλην μου λύπην, ὃ ἐπίβουλος τοῦ Δομπινύ ὀφθαλμὸς προσήλωθη ἐπ' ἐμοῦ. Κλείσασα πᾶρα τὰ τὸν σάκκον μου ἔβησα τὴν γυνήν χεῖρα μου ὑπὸ τὸ φόρεμά μου. Ἐκεῖνος ὅμως παρετήρησε τὸ κίνημα, παράδοξον δὲ εἶδος κακεντρεχοῦς μειδιήματος ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἐκφράσαντος τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅτι μ' ἐπανεῖδε, τῷ ἀπήντησα δι' εὐγνωμόνης ὑποκλίσεως, μὴ εὐρῶν ὅμως ἐμὲ διαθεθεμένην πρὸς συνομιλίαν, παρεδόθη εἰς τὰς φρενολογικὰς αὐτοῦ μελέτας. Εὐρὸν τέλος εὐ-

καιρίαν νά φορέσω τὸ χειροκτίον μου. Πλὴν μολις ἐκίνησα τὴν χεῖρα μου, ὑψώσας οὗτος τοὺς ὀφθαλμούς προσηλώνσεν αὐτοὺς ὄλως ἐπὶ τοῦ δακτυλίου.

— Ὅπως θανασιῶς ὠραῖος λίθος οὕτως εἶπεν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη, κρύπτουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φλογεροῦ αὐτοῦ βλέμματός.

— Εἰμί κριτής τῶν τοιούτων πραγμάτων ἐξακολούθησεν ἐκεῖνος. Δὲν ἐπέισθη ὁμοιωτικῶς ἐπιτρέψω αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπισκόπησιν, ἣν τοσοῦτον ἐκθύμως ἐπεθύμει.

— Θαυμάζω, πῶς δὲν φοβείσθε μήπως ἀπολέσητε τὸν δακτυλίον σας.

— Εἶναι ἀσφαλέστερος ἐν τῇ ἐμῇ χεῖρὶ, ἀπάντησα, ἢ ἐν κοσμηματοθήκῃ ἢ καὶ ἱματιοθήκῃ.

— Πιθανόν. Πλὴν ἤθελεν εἰσθαι ἴσως δέλεαρ δι' ἀπέλιπιδά τινα, ὅστις πιθανῶς ἐπιτυχῶν εὐκαιρίας οὐδ' ὄλως ἤθελε διατάσει ν' ἀποσπάσῃ τοῦτον βίξ ἀφ' ὑμῶν.

Μετά τινος στιγμῆς πάλιν εἶπε. — Βλέπω ὅτι μεγάλως ἐκτιμᾶτε τὸν δακτυλίον τοῦτον.

— Μάλιστα εἶναι ὄφρον θανάτους συγγενούς.

— Ἀληθῶς, ἀληθῶς! εἶπεν ἐκεῖνος κινούμενος πρὸ ἐμοῦ ἐταστικῶς καὶ ἐνδιαφέροντι βλέμματι, ἐλπίζων ὡς ὑποθέτω, ν' ἀκούσῃ οἰκογενειακόν τι γεγονός, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ σιδηροδρομικὴ ἄμαξα ἐσταμάτησε καὶ ὁ ὁδηγὸς κατήλθε χάριν λεπτομερειῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐγὼ ὅμως ἐκάλυσα αὐτόν. Ὁ Δομπινὺ ἐβυθίσθη ὑπίσω εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ εἰκόνων.

— Πότε θά φθάσωμεν εἰς τὸ Profile House;

— Ἐντὸς ἡμισέας ὥρας κυρία.

— Ὁ Δομπινὺ ἀνέβλεψε.

— Πόσον θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ ἐπὶ τὸ ὅτι θά ἐξέλθῃτε εἰς τὸ Profile House, παρετήρησεν οὗτος μετὰ μειδιήματος. Ὅτε δὲ ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν, ἐξεπήδησεν οὗτος μετὰ τοῦ σάκκου, ὃν ἔφερε, λέγων πρὸς ἐμέ. Ἐπιτρέψατέ μοι νά σᾶς βοηθήσω.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη, μεταβαλοῦσα αἴφνης ἀπόφασιν. Ἠλλάξτε σχέδιον καὶ θά προχωρήσω.

— Ὅθι προχωρήσατε! λοιπόν ὅθι χᾶστε μέγα θέαμα. Τὸ Profile House εἶναι τοσοῦτον θεακτικὸς τόπος, ὥστε ἐραστῆς τοῦ γραφικοῦ εὐχαρίστως θά διήρχειτο ἡμέρας τινὰς ἐν αὐτῷ. Χαίρετε. Περιστόν νά σᾶς συστήσω προσοχὴν διὰ τὸν δακτυλίον σας». Ἀκριβῶς δὲ ὅτε ἐπρόκειτο νά κινήσῃ ἡ ἄμαξα κυρία τις καὶ κύριος ἦλθον σπεύδοντες καὶ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὁδηγοῦ ἀναρχώμενοι, εἰσῆλθον.

— Ὅσαί σωτηρία ἐφώνησεν ἡ κυρία, ριφθεῖσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Πόσον εἰμί, εὐχαριστημένα, Γεώργιε, ὅτι τόσον κελῶς διεφύλαξεν — Βεβαίως, βεβαίως, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἐσκόπει νά ληστεύσῃ ἡμᾶς.

— Πράγματι ὁ τρόπος αὐτοῦ ἦτο λίαν παράδοξος καὶ λίαν ὑπόπτος· ἀλλὰ πιθανόν νά ἠπατήθημεν εἶπεν ὁ συνοδός.

— Ὁ, οὐχί, ἀγαπητέ, δὲν ἠπατήθημεν, ἀλλ' ἴσως ἴσως θά ἐρόνευεν ἡμᾶς πρὸς τοῦτοίς.

— Ὅθι ἐρόνευεν ἡμᾶς! ἀνοησία, Μαρία.

Ὅταν ἡ κυρία καθηνάσθη καὶ καθσύχασε μοι εἶπεν ὅτι ἐσχάτως πολλάκι ληστεῖαι διεπράχθησαν εἰς θερινὰ ξενοδοχεῖα καὶ μὲ συνεβούλευσε προσοχὴν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἔφερον πολῦτιμόν τι. Τὰς ἀπάντησα ὅτι λίαν ὑγνωμόνουν αὐτῆ, ἀλλὰ προσείχον νά μὴ ἐπιδεικνύω τὸν δακτυλίον μου. Οὗτοι δ' ἐξακολούθουν κατόπιν συνομιλοῦντες ἄκοιτᾳ διασκεδαστικῶς ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, μέχρις οὔ ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἡμέτερον σταθμόν. Ἐκεῖ παρετήρησα ὅτι θά διαμενόμεν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχεῖῳ. Κιτὰ τὴν ἐνταῦθα δὲ διαμονὴν ἡμῶν πλείστα ὅσα ἐγένοντο παράπαν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅτι πολλὰ πράγματα ἐκλάπησαν ἐκ τῶν δωματίων. Μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ ἐν τῷ σιδηροδρομῷ φίλοι μου, κυρία καὶ κύριος Butler, ἐδήλωσαν ὅτι πολῦτιμος πόρπη ἐκλάπη ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτῶν.

Ἠλλάξτε καὶ πάλιν κατοικίαν, πρὸς μεγάλην μου δ' ἐκπλήξιν ἠκολούθουμένη ὑπὸ τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Butler, οἵτινες ἐδήλωσαν, ὅτι οὐδ' ὄλως ἠδύνατο νά υποψέρωσι τὴν προπέτειαν τοῦ ξενοδοχοῦ καὶ πρὸς μεγάλην μου λύπην εὔρον ὅτι ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ ἦτο καὶ ὁ Δομπινὺ. Ὅτε κατήλθον εἰς τὸ γεῦμα, οὗτος ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν, ἔχων τὸ πρόσωπον βεδουθισμένον ἐν ἐσημερίδι. Καθεθεῖσα ἐν ἀποστάσει, προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησα αὐτόν, εἰ καὶ ἐγνώριζον, ὡς εἰκός, ὅτι αἱ μικροσκοπικαὶ δίκην ἀστραπῆς λάμψεις τοῦ δακτυλίου μου ἤμιστα θά διέφρευον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ὑπῆγον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ εἰς τὸ ἀναγνωστήριον. Πάραυτα μ' ἠκολούθησεν ἐκεῖνος, ἐπλησίασε καὶ εἶπε, ὅτι λίαν ἐχάρη μὲν ὅτι μὲ ἐπανεῖδε, πλὴν καὶ ἐξ ἴσου ἐλυπήθη ὅτι παρεῆλθον τὰς πέριξ τοῦ Profile House καλλονάς, αἵτινες ἄλλως τε μεγάλως διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ. Πάραυτα προσεποιήθη ὅτι πρῶτον ἔβλεπε τὸν Butler καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Ὁ χειρετισμὸς αὐτῶν ἦτο ἀσυνήθως ἐνθερμος καὶ ἡ δεξιότης ἐγκάρδιος καὶ καταπληκτικῶς παρατεταμένη. Οἱ δύο κύριοι ἀπεσύρθησαν εἰς μεμακρυσμένην θυρίδα πρὸς συνομιλίαν, τῆς κυρίας Butler καθεθεῖσας παρ' ἐμοῦ.

— Γνωρίζετε τὸν φίλον μας Δομπινὺ; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Οὐχί, ἀπεκρίθη.

— Πλὴν εἶδον αὐτόν συνομιλοῦντα μεθ' ὑμῶν. Εἶναι εἰς τῶν παλαιστάτων ἡμῶν φίλων. Ἡ λίθος ὑμῶν εἶναι ἐκ τῶν λαμπροτάτων», εἶπε, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα μου. «Ὅθι ἐπεθύμουν νά τὴν ἴδῃ οὗτος ὅτε καὶ πιθανῶς ἤθελε προσφέρει εἰς ὑμᾶς λίαν μεγάλην τιμὴν δι' αὐτήν».

— Νομίζω ὅτι δὲν θά ἠδύνατο νά λάβῃ τοσαύτην ἐλευθερίαν ἀπάντησα ψυχρῶς καὶ μετὰ μικρὸν διηυθύνθη εἰς τὸ ἐμὸν δωμάτιον. Ἠμῶν ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ τῆς κυρίας Butler, πλὴν αὐτῆ, ὁμιλοῦσα, ἐκέκτητο τρόπον ἐλκυστικόν, ὅστις διηκούλυε αὐτῇ τὴν γνωριμίαν τῶν ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ διαμενοντῶν. Ἠλπίζον νά

συνακλήσω φίλους, πλὴν εὐρον οὐκ ἐπιστολάς μόνον, πληροφρούσας με ὅτι τὸ παλαιδίον αὐτῶν ἀνεβλήθη ἐπὶ ἐβδομάδα καὶ δεκαήμερον. Ἐσκεπτόμην πῶς νὰ διαπανήσω τὸν χρόνον, ὥστε νὰ ἦμαι ἀπηλλαγμένη τῆς συνοδείας τοῦ Butler. Ἐνόησα λοιπὸν ὅτι κατελήφθη παρ' αὐτῶν καὶ ἀπεράσιμα εἰς ἄλλην περίπτωσιν νὰ θέσω τέρμα εἰς τοῦτο. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐνῶ ἦμην ἐτοίμη πρὸς περίπατον, ὁ Δομπινὸς ἐφάνη καὶ πάλιν, παρατηρῶν δὲ ὅτι ἤμεθα μόνον, ἤρξατο λέγων: «Νομίζω κυρία, εἶπετε ὅτι ὁ δακτύλιος ἐκείνος ἦτο δῶρον τελευταίας σας συγγενεῦς;»

Ἐγὼ ἐξεπλάγην, ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθησεν. «Ὁφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι οὗτος τὰ μάλιστα ὁμοιάζει πρὸς ἓνα τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀπώλεσα πρό τινων ἐτών.»

Ἐσίγησα, ἀλλὰ παρετήρησα αὐτὸν τοσοῦτον προσεκτικῶς κατὰ πρόσωπον, ὥστε πράγματι, ἐκείνος ἐν ἀνηχανίᾳ εὐρεθεῖς, ἀπεστράφη ἐπὶ μικρὸν ἠρώτησάν με.

Ἰπὸ τίνος περιστάσεως ἀπώλεσθη ὁ δακτύλιος περὶ οὗ ὁμιλεῖτε; ἤρωτησα.

Οὗτος δὲ ἐκάθησε παρ' ἐμοῦ καὶ εἶπεν: «Ἄτομόν τι, ἰδὼν με ἐξετάζοντα τοῦτον πρὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κοσμηματοπώλου, ὃς μὲ ἐπαφούσασα τὴν λίθον, ἐκαιροφυλάκει τὴν ἀναχώρησίν μου ἀπὸ τοῦ καταστήματος· ἐν τῇ γυνίᾳ δὲ πλοτεινῆς στενωποῦ, ὤρμησεν αἰφνιδίως ἐπ' ἐμοῦ, καθύσον ἦτο ἐσπέρα, καὶ μ' ἔσυρε κατὰ γῆς. Κατόπιν ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός μου καὶ μὲ ἐκράτησεν, ἐνῶ ἑταῖρος αὐτοῦ, ἀποσπᾶσας τὴν λίθον, ἀπῆλθεν.»

—Καὶ ἡ διασκευὴ τοῦ δακτυλίου ἦτο ὁμοίᾳ τῆς τοῦ ἐμοῦ;

—Ἀκριβῶς τοῦτο θέλω νὰ εἶπω, καθύσον ἦτο ἰδίον μου σχέδιον.

—Καὶ ποῖος ἦτον ὁ κοσμηματοπώλης;

Οὗτος ὠνάμασε κατὰστημα ἐν Βοστώνῃ, μὴ ὑπάρχον πλέον. Εἰς τοῦτο δ' ἐπέστησα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

—Καλῶς, καλῶς, εἶπεν οὗτος ἀνυπομόγως. Γνωρίζετε ποῖον ἐνοῶ—τοὺς διαδόχους των. Ἀλλὰ μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω, ποῖος κἀπεσκέυασε τὸν δακτύλιον, ὃν ὑμεῖς φέρετε;

—Εἶναι ζῆνης κατασκευῆς, εἶπον. «Ἀλλὰ πρὸς τί ἀποβλέπουσιν αἱ ὑμετέροι ἐρωτήσεις;»

—Ἐνόμισα πλὴν πειθάνον σύγγενῆς τίς ὑμῶν νὰ εὐρε τοῦτον καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠθέλετε μοὶ ἐπιτρέψαι νὰ ἐξετάσω αὐτόν.»

Ἐὰν ὁ δακτύλιος οὗτος—οὗτος λέγω ὁ δακτύλιος—ἦτο κτήμα ὑμέτερον, ἀπολεσθεῖς καὶ εὐρεθεῖς, καθ' ἃ ὑμεῖς ἰσχυρίζεσθε ἔδειν βεβίως νὰ ἔχητε νὰ προβάλητε ἀποδείξεις ἐκ τῆς ἀπλῆς βεβαιώσεως ὅτι ἐνομίσατε αὐτὸν ἰδίον σας.

—Ὁ φίλος μου Butler, ἤρξατο ἐκείνος νὰ λέγη

—Ὁ παρακλιώ μὴ ἀνησυχῆτε αὐτὸν, ἀπήγγησα, διακόψασα τούτῳ, καὶ ἀπομακρυνθεῖσα. Ὁ Δομπινὸς μὲ παρετήρηε ἀγαθῶς καὶ ἐκράθη ὀπισθεν τοῦ χάρτου αὐτοῦ. Ἦρξιαι μὲγάλως ν' ἀνησυχῶ, ἀποσοῦσα ὅποιον ἠθέληεν εἰσθαι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου ταύτης υποθέσεως. Ἀπεράσιμα νὰ μὴ φέρω πλέον τὸν δακτύλιον εἰς

τὸ γόφυμα, προσμένονσα τὸ ἀποδησόμενον. Διαπεράσασα ἔθεν παινίαν δι' αὐτοῦ προσέδρασα τοῦτον ἀσφαλῶς κἀτωθεν τῶν ἐνδυμάτων μου. Τὸν Δομπινὸν εὐρον ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ φθδερῶς συνόφρουόμενον ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ὅπερ ἐκράτει. Βεβίως εἶδεν ἐξαφανισθέντα πάραυτα τὸν δακτύλιον καὶ τὸ ὄχρον αὐτοῦ πρόσωπον κατελήφθη ὑπὸ βαθέος ἐρυθήματος. Ἐνόμισα ὅτι εἶδον ἀνταλλασσόμενα βλέμματα μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Butler, πολλὰν ἔχοντα τὴν σημασίαν. Αἴφνης αὕτη ἐφάνη λειποθυμοῦσα. Ἐγερθεῖς δ' ὁ συζυγὸς αὐτῆς ἔτεινεν αὐτῇ τὸν βραχίονα καὶ ἀμώστεροι ἐξῆλθον τοῦ δωματίου.

Μετὰ μικρὸν ἀπεχώρησα εἰς τὸν θάλαμόν μου, ἐπιμήκη ὄντα καὶ στενόν, ὁμοιάζοντα μᾶλλον πρὸς λωρίδα δωματίου, κείμενον δὲ ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὸ κοινοῦ ἐξώστου. Τὸ παράθυρόν μου ἦτο ἀνοικτόν, ἐξεληθούσα δὲ παρὰ τὸν λεπτόν παγετὸν τῆς ἐσπέρας, εἶδον τὴν κυρίαν Butler καθήμενην εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπ' ἐμοῦ καθύσον τὸ δωμάτιον αὐτῆς ἐκεῖτο ἀμέσως μετὰ τὸ ἰδικόν μου) καὶ θεωμένην τὰ ὄρη ἀβλήχρως κεχρωματισμένα ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς κἀτινας τοῦ διοντος ἡλίου. Μὴ δυνήθεισα νὰ κρατηθῶ ἠρώτησα αὐτὴν ἐὰν εἶχε κἀλλιον· ἀλλ' αὕτη, μὴδαμῶς πτοηθεῖσα, μὲ ἐπλησίασε· μοὶ εἶπεν ὅτι ἐξωγογόνησεν αὐτὴν ὁ δροσερὸς ἀήρ καὶ, στραφεῖσα ὡσεὶ τυχαίως πρὸς τὸ ἐμὸν δωμάτιον, ἐφώνησεν. «Ἀγαπητῆ μοι! φαίνεσαι προθυμῆς νὰ μετοικήσης. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἦσσι τόσον σκληρὰ, ἀγαπητῆ μοι, ὥστε νὰ δραπετεύσης ἐγκαταλείπουσα ἡμᾶς.

—Τοῦτο δὲν ἠθελε σὰς λυπήσει μὲγάλως,—ἀπεκρίθην ψυχρῶς. Ἐσκόπευον ν' ἀναχωρήσω εἰς τὰς ὀκτώ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν. Προπαρασκευασθεῖσα δὲ καὶ θέσασα τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δακτύλιον μου κατεκλίθη. Πλὴν ἐφαντάσθη ὅτι τὸ μέτωπόν μου προσεφάετο καὶ βαρέως ἀνέπνεον ἐνῶ συγχρόνως παράδοξος ἀνυπόφορος ὄσμη μὲ περιέβαλεν. Ἦκρωμένη, ἐκινεῖτο ἡ κλίνη μου. Τί τὸ κινούμενον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου.

—Ποῖος εἶν' ἐκεῖ, ἐπρόφερρον μετὰ δυσκολίας. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ. Ἡ δύναμις τῆς ὄρασεως ἐγάθη καὶ παράδοξος αἰσθησις ὑπεισήρχετο δι' ἐνὸς ἐκάστου τῶν νεύρων. Ἐν τῇ φρίκῃ μου προσεπάθον νὰ κραυγᾶσω—νὰ ἐγερθῶ.—Εἶχον τὴν θέλησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν δύναμιν νὰ πράξω τοῦτο. Μετὰ πολλοῦ τῷ κόπου κατώρθωσα νὰ ἐγείρω τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ πάραυτα κατέπεσον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ὀγκώδες βάρος μοὶ ἐπίεζε τὰ στήθνα. Ἦκουσα ὅμως φωνὴν καθαρῶτάτην μάλιστα, πλὴν σιγῆλην καὶ ὀργίλη· ἐκείνος μὲν—ὁ Δομπινὸς—εἶπεν. «Ἀφήσατε τὸ ἔργον σας ἡμιτελές» καὶ αὕτη—ἡ κ. Butler—ἀπεκρίθη: «Λάβε τὸν δακτύλιον, ἀλλὰ μὴ βλάβῃς αὐτήν.»

Ἐπειράθη νὰ κινηθῶ καὶ ἐξ δευτέρου ἠσθάνθη τι πίπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. ὦ! ὅποια δυσώδης ὄσμη—ὅποια ψυχρὰ καὶ ὑπεισθούσα ἀδυναμία. Ἐνόμιζον ὅτι ἀποθνήσκω. Πῆμν ξέη τοῦ κόσμου. Ὅταν δὲ πάλιν ἐν μέρει συνῆλθον ἤκουον εἰσέτι ψιθύρον. Λεῖο τις ἐπίεζε τὸν καρπὸν τῆς ἐμῆς χειρὸς, ἠκούσθησαν δὲ αἱ λέξεις. «Τοῦτο ὠφέλησεν αὐτήν. Βλέπετε, ἀναλαμβάνει.»

Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἦτο ἢ αὐτὴ φωνή. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἢ δὲ προσήνης μορφῇ τῆς ξενοδόχου ἔκλινεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου.

— Εἰσθε καλλίτερον τώρα, δὲν εἰσθε καλλίτερον; — ἠρώτησεν.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω καὶ ἠπόρουν ἐὰν ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδαν, ἦτο πραγματικόν ἢ ἀπλοῦν ὄνειρον. Ἄνεγνωρίσα τὸν ἰατρὸν, ὡς ἐξήταζε τὸν σφυγμὸν μου, εἰς τὰς ἐρωτήσεις ὅμως αὐτοῦ δὲν εἶχον οὔτε δυνάμεις, ἀλλ' οὐδὲ διάθεσιν ν' ἀποκριθῶ· ἀλλ' ἡ αἴσθησις τῆς ἐπανερχομένης ζωῆς οὐ δὲν μόνον ἀνώδυνος, ἀλλὰ μάλλον καὶ εὐχάριστος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπῆλθε μοι ἀμυδρά τις ἀνάμνησις τῶν συμβεβηκότων τῆς νυκτός.

— Ποῦ εἶν' ὁ ἀδάμας; ἠρώτησα.

— Θὰ σὰς ἐχάθῃ, φοβοῦμαι κυρία, εἶπεν ἡ ξενοδόχος. «Αἰσθάνεσθε ἀρετὰ καλὰ ἐαυτὴν ἵνα εἰπῆτε εἰς ὑμᾶς τί τὸ προξενῆσαν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην; κατὰ πρῶτον ἐφοβήθημεν μὴ ἦτο θάνατος».

— Οὐδὲν γνωρίζω—οὐδὲν ἐνθυμοῦμαι, εἰμὴ ὅτι αἰσθήσεις μου βαθμηδὸν κατενικῶντο ὑπὸ δυσαρέστου τινὸς ἀναθυμιάσεως. Ἄλλὰ ποῦ εὐρίσκονται ἐκεῖνοι οἱ Billier καὶ ὁ Δομπινύ;» «Ἀπῆλθον, κυρία· ἔλαβον τηλεγράφημα τὴν νύκτα, ὑποχρεῶσαν αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως— μάλισ' εἶχον καιρὸν ἵνα προφθάσῃ τὸν νυκτερινὸν σιδηρόδρομον. Ἡ κυρία ἰδίως ἦτο λίαν ἀνυπόμονος νὰ σὰς ἀποχωρητήσῃ καὶ ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν σας δύο—τρεις φορές».

— Λοιπὸν δὲν ἦτο ὄνειρον, λοιπὸν—οὗτοι ἦσαν οἱ εὐρεθέντες ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Ὅτε ἡ θαλαμηπόλος μοι εἶπε τοῦτα, συνέλαβον ὑπονοίας περὶ αὐτῶν, εἶπον, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ἰατρὲ ὅτι ἐξ αὐτῶν τις θὰ ἐλῆστευσε καὶ ὑμᾶς.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε γραμματίον ἀπευθυνόμενον πρὸς ἐμέ. Μοι ἐνεχειρίσθη καὶ παρεκάλεσα τὸν ἰατρὸν ν' ἀναγνώσῃ τοῦτο. Εἶχε δὲ ὡς ἐξῆς:— Ἀγαπητὴ κυρία—Νομίζω ὅτι χάριν ὑμῶν δὲν θέλετε κραυγάζει ὅταν ἐγερεθῆτε, οὐδὲ θὰ εἶπητε ὅτι διεπράξα ληστείαν, προσθέτων τῇ συλλογῇ μου ἀδάμαντα, ὅστις, μολοντι ἐφέρετε αὐτόν, οὐχ ἦτον ὅμως δὲν ἀνήκεν εἰς ὑμᾶς. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεγνώρισα τοῦτον ὡς καὶ ὑμᾶς τὴν ἰδίαν ἀμέσως μετὰ ταῦτα, ὥστε οὐδόλως εἶδει νὰ ἐλπίζητε ὅτι ἤθελον σὰς ἐπιτρέψει νὰ κατέχητε λίθον, μίαν τῶν λαμπροτάτων τῶν μέγεθος ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε πιθανῶς ὑπῆρχαν, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς εἰκοσι λίρῶν στερλινῶν, ἃς ἐστοίχισεν εἰς τὴν θείαν σας. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἐσωκλείω, ἀπστερῶν ὑμᾶς τὴν εὐκαιρίαν, ἣν νομίζω εὐχάριστος θὰ ἐξεμεταλλεύεσθε—νὰ λέγητε, τούτέστιν, ὅτι ἐληστεύθητε.—Ὅπως ὑμέτερος Κάρλος Ἐδουάρδος Δομπινύ».

— Ὡ τὸν κακοῦργον ἐφώνησεν ὁ ἰατρὸς. Ἄλλὰ τί ἐνοεῖ λέγων δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζητε ὅτι θὰ ἔχητε τὸν ἀδάμαντα ἐκεῖνον ἀντὶ εἰκοσι στερλινῶν;—

Ἐξέστην ἐπὶ τούτῳ φοβηθεῖσα συκοφαντίαν κατὰ τοῦ εὐφήμου ὀνόματος τῆς θείας μου. «Σχεδὸν πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν, ἀπεκρίθη, ἐπέβαινον ἀμάξης μετὰ τῆς θείας μου ἐν Βοστώνῃ, ἐν δὲ μόνον πρόσωπον ἐν αὐτῇ,

ἀνὴρ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἦτο πάντῃ ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὴν εὐγένειαν, ὥστε ν' ἀποδώσῃ νόμισμα, περὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς θείας μου. Μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀριζὴν εἰς τὸν σταθμὸν ἡ θεία μου παρετήρησεν ὅτι τῆς ἐκλάπη τὸ βαλάντιον, περιέχον λεπτά τινα καὶ εἰκοσάλιρον γραμματίον. «Ἔστω» ἐφώνησεν ἡ θεία μου ἀνακλύψασα τὸ δυστύχημα, εἰμὶ εὐχάριστη-μένη ὅτι δὲν μοῦ ἀφῆρεσέ τὸν ὄρμαθὸν τῶν ἰδιαιτέρων μου κλειδῶν καὶ, ἀποσύρασα τοῦτον ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτῆς, παρετήρησε θαμβωτικὸν τὴν λαμπρότητα καὶ ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ κρῖκου τῶν κλειδῶν λαμπρὸν ἀδάμαντινον δακτύλιον. Ἐπὶ δύο ἔτη συνεχῶς ἐδημοσιεύετο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελία περὶ αὐτοῦ· πλείστοι ἐπαρουσιάσθησαν ἐκζητοῦντες καὶ ἀπαιτοῦντες τοῦτον καὶ πολλὰ εὐφυᾶ τεχνάσματα ἐδοκίμασθησαν πρὸς κατοχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ὡς πρῶτην δοκιμὴν ἰδιοκτησίας ἀπῆλθον νὰ μοι εἴπωσιν ἀκριβῶς τὴν ἐπιγραφὴν, ἣτις εὐρίσκειτο ἐσῶθεν τοῦ κρῖκου τοῦ δακτυλίου. Οὐδεὶς ὅμως τῶν ἐκζητούντων αὐτὸν κατώρθωσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀπαιτήσιν. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶχεν ὡς ἐξῆς: A ma belle Adèle, Eugène de M. Περὶ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου ἔτους ἀπεράσισεν ἡ θεία μου νὰ φέρῃ αὐτὸν πάντοτε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδόθη εἰς ἐμέ. «Τίς εἰξεύρειν» εἶπεν αὐτῇ, ἂν ἐπὶ τέλους ὁ δακτύλιος οὗτος δὲν ἀποδοθῇ ἡμέραν τινὰ τῇ νομίμῳ αὐτοῦ ἰδιοκτητηρίῳ La belle Adèle».

Ποτὲ δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι ἤθελε καταλήξει οὕτως ὥστε νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ ὁ βαλκαντιοτόμος.

Ἡ ἐπιτήδευσις τῆς τιμιότητος αὐτοῦ ὅπωςδὴποτε ὅτι ἀποτρεῖ μοι τὰς εἰκοσι στερλινῶν, δέον νὰ προήλθεν ἐκ κακεντροῦς θελήσεως τοῦ νὰ μὲ φέρῃ εἰς δυσκολον θέσιν, καθόσον, ἐξετασθέντος τοῦ χαρονομισματός, ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἐν τῶν τριῶν, ἅτινα ἐκλάπησαν ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ τὴν προηγουμένην ἐσπέραν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῆ) ΟΛΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

ὑπὸ ὑγιεινῶν ἔποψιν*

Τρίτη καὶ τελευταία ἐν εἶδη μελέτης ἐπιστολῆ περὶ τοῦ θέματος τούτου μετὰ τὴν τοῦ Παύλου Μαντεγκαζα ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἐξαίτησαμένου τὴν ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ γνώμην εἰδικῶν σοφῶν ἢ τοῦ καθηγητοῦ Γουλιέλμου Φερρέρου (Guglielmo Ferrero), ἀνδρὸς ἄγοντος τὸ 23ον ἔτος τῆς ηλικίας, ὅστις δὲ ὡς συντάκτης πολλῶν ἐν ἐπιστημονικαῖς Ἐπιθεωρήσεσι δημοσιευθεῖσάν ψυχολογικῶν καὶ παθολογικῶν πραγματειῶν ὡς καὶ περὶ κακοεργημάτων καὶ ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιος συνεργάτης τοῦ Λομβρόζου ἐν τῷ ἄρτι εἰς φῶς προσελθόντι ἔργῳ αὐτοῦ «Ἡ γυνὴ

*) Βε ἀριθ. 41, σελ. 808—809.

ὡς ἐγκληματίας — ὅπερ μάλιν θά ἐμποίησιν αἰσθησίν, ζωπράς θά προκαλέσθιν συζητήσεις καὶ πολεμικὰς, ὡς ἐκ τοῦ πλοῦτου δὲ τῆς ἀξιολόγου ἐν αὐτῷ ἕλκις μεγάλως θά κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν κινήσων — ἐκτίσαστο σπουδαίαν φήμην, εἶναι διδάκτωρ τὰ νομικὰ καὶ καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βοωνίας, ἐκ προτιμησεως ὅμως καὶ μετὰ ζήλου ἐπιδιδόσταν εἰς τὴν μελέτην τῶν φιλοσοφικῶν ἔργων. Ἡ ἐξῆς σύντομος καὶ ἀπλή-μελέτη, ἐκ τοῦ καλῶμου αὐτοῦ ἀπορρέουσα, μαρτυρεῖ περὶ τῶν δωρημάτων πρωτοτυπίας, ὧν εὐμοιρεῖ καὶ περὶ τῆς διακροῦς διανοίας τοῦ νεαροῦ σοφοῦ. Ἴδου τί γράφει:

« Ἐπιστέλλων ὑμῖν τὴν αἰτηθεῖσαν μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ φιλήματος, ἐπαφίμην ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ δημοσιεύσῃτε αὐτήν. Δέξασθε τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς τοῦ τὴν ὑμετέραν χεῖρα ὀλιβότου Γουλιέλμου Φερρέρου.

Ἐν Βοωνίᾳ τῆ 8]20 Ἀπριλ. 1893.

Γ'.

« Ἡ ὑγεινὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἐξοχώτατη καὶ φιλανθρωποτάτη τῶν ἐπιστημῶν. ἂν ὅμως ἐξακολουθήσῃ τρεοῦσα ἢν ἐπ' ἐσχάτων ἔταμεν ὁδὸν θά κατακτῆσῃ ν' ἀποβῇ νέον εἶδος ἀσκητικῆς: ἡ ἀσκητικὴ τῆς ὑγείας καὶ ἡ θρησκεία τῆς ἀπολυμάνσεως. Ὁ νέος Σατανᾶς αὐτῆς εἶναι τὸ μικροβίον. Πρὸς ἀποκθάσθιν δι' αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μικροβίου προκηρύσσει τὰς αἰσθηματικότητας ἀπαρνήσεως καὶ ἡδὲ καὶ αὐτὸ τὸ φιλημα θέλει ν' ἀποκλείσῃ τῶν ἀνθρωπίνων συνηθειῶν.

« Ἀναμφιβόλον ὅτι ἡ ἀμοιβαία τῶν χεῖρῶν ἐπαφὴ ὑποδοθεῖ τὸ ἔργον τῶν μικροβίων ἀλλ' ἀκριβῶς τούτου ἕνεκα τὸ φιλημα θά παραμείνῃ φυσικὴ, φυσικωτάτη ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων, μὴ δυναμένη νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου. Ἡ φυσικὴ βῆσις τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ αἰσθησις τοῦ πλοῦτου τῶν αἰσθημάτων, δημιουργουμένη διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν χεῖρῶν π. κ. Ταῦτη δὲ σφηνεοῦται κατόπιν — ἀναλόγως τῶν προόδων ὑπερτέρας ἀναπτύξεως τῶν ζωικῶν εἰδῶν — σείρᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεγάλων αἰσθημάτων, κλίσεως, τουφερότητος, ἀφοσιώσεως, ἄτινα, ἀλλήλοισι συννηωμένα, δημιουργοῦσι τὴν μεθυστικὴν διὰ τὴν αἰσθησίν, ἔξοχον καὶ θελκτικὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ἔρωτος.

« Ἐν πᾶσι τὸ φιλημα — καὶ τοῦτο μάλιστα τοσοῦτο σφοδρότερον ὡσὺ ἀνώτερος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀναπτέξεως, ἐν ἣ εἰρηται ὁ ἄνθρωπος — κατέχει τὴν ὑπερτάτην θέσιν. Παρὰ πᾶσι τοῖς ἔργοις δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀδιάκοπον καὶ θορυβώδη αἰτῆσιν ἀφῆς, ἔστω καὶ διὰ χερῶν χειροκτιφοδῶν ἢ ποδῶν, φερομένων ὑποδμήματα.

« Ἡ ἰδέα τοῦ αἰσθηματος ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν αἰσθησίν τοῦ ἔρωτος, ἥτινα ἀνατέθειται ἡ σπουδαιότητι τῶν ἐνεργειῶν, διότι αὐτός οὗτος ὁ ἔρωσ εἶναι, κατὰ βάθος ἐξεταζόμενος, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀπόλαυσις τοῦ αἰσθηματικοῦ πλοῦτου, συνεπειὰ τούτου δὲ πᾶσαι αἱ αἰσθηματικαὶ ἐντυπώσεις συντελοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τελείως εἰς ἱκανοποιήσιν τῶν ἔρωτικῶν ἠμῶν ἀναγκῶν.

« Τὸ ὅτι λοιπὸν ἐν ταῖς ἀνωτέρω ὑποδειχθεῖσιν, ἄτινα δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ δευτεροβάθμια εἶδη ἔρωτος, τὸ φιλημα τὴν ἐξοχωτέραν κατέχει θέσιν, τοῦτο εὐχερῶς ἐμνηνεύεται, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ αἰσθητικότης εἶναι ὄλως ἐκτακτός ἐν τοῖς χεῖρεσι καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ αὐτοὶ ἀπολαύσεις εἰσι ζωπρότεραι καὶ πολυτιμότεραι.

« Ἄν ἦδη προδόμεν ἐπὶ τῆς βάσει τῆς προϋποθέσεως ὅτι τὸ φιλημα δὲν ἀποτελεῖ διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὴν πλήρωσιν πραγματοποιεῖς ἀνάγκης, πρὸς τί νὰ θεομισθῇ ἀκλήρᾳ ἀπαγορεύσει ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐνυπάρξεως κινδύνου ἐν τῇ πραγματώσει αὐτοῦ; Πᾶσαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀνάγκαι καὶ αὐταὶ αἱ ἀναγκαϊόταται, ὡς ἡ τῆς τροφῆς, συνεπάγονται κινδύνους. Ἡ τροφή, ἢν λαμβάνομεν, τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνομεν καὶ δι' οὗ νιπτόμεθα δύνανται νὰ περιλαμβάνωσι μικροβία ἱκανὰ νὰ γεννήσωσι νοσήματα. Τί ὅμως θά ἔλεγέ τις περὶ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἕνεκα τῶν αὐτῶν λόγων θά συνεβούλευεν ἡμῖν ἀποχὴν ἀπὸ τροφῆς καὶ ποτοῦ;

« Εἶπον ὅτι ἡ ὑγεινὴ ἀπαιτεῖ νὰ καταστῇ νέον εἶδος ἀσκητικῆς, πράγματι δὲ αἱ δῆθεν λογικαὶ συστάσεις πολλῶν ἱατρῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ διδάγματα ἐγίων διδασκαλῶν τῆς ἀρετῆς.

« Ἄγτι νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον:

« Ἀγάπα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ὁμοίους σου, ἀλλὰ πρόσεχε νὰ προφυλαχθῆς ἀπὸ τὰς κακίας αὐτῶν καὶ ἀπεχε τῶν πειραμάτων » εἶπον αὐτῶ: « Ἐγκατάλειψον τὸν κόσμον, παραιτησὸν τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξαγριώθητι καὶ δὲν θ' ἀμαρτήσῃς ».

« Οἱ δὲ νεώτεροι ὑγειονολόγοι ἀγτι νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον: « Ἰκανοποιήσον τὰς ὑπερτάτας καὶ λεπτοτάτας ἀνάγκας σου, μὴ ὅμως λησμονεῖ ἐν τούτῳ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔξω καὶ ἔσω ἀνθρώπου σου, ἵνα μὴ ἡ ἱκανοποίησις ἐκείνη νοσημάτων πρόξενός σοι γένηται » λέγουσιν αὐτῶ:

« Ἀπεχε πάσης ἀπολαύσεως καὶ οὐδέποτε νοσήσεις » βεβαίως ἔσθι ὁ δυσμοιροτάτος τῶν ἀνθρώπων, μέχρι θανάτου ἐπὶ τῆς γῆς θά ταλαιπωρησῇ, ἀλλ' ἔσθι ὑγιῆς καὶ πρὸ πάντων θά ζῆς κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ὑγεινῆς ».

Ἐπιστολὴ G. Ferrero.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

« Ἐγεννήθην ἐν ἔτει 18 . . . ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχ. Τούτο ἀρχὴ ἦτο ἀπλὴ σύμπτωσης! Πολλὰκις αἱ ἐξηγημέναι φαντασίαι καὶ τὰ ἐλάχιστα τῶν συμβεβηκότων μεγαλοποιούσιν. Ἴσως ταῦτὸ συμβαίνει καὶ ἐν ἐμοί.

Τὰς ὀλίγας τοιαύτας δὲ γράμμάς χαρῶσσω οὐχὶ κατὰ τὸν συρρὸν, μιμουμένη τὰς ἀριστοκράτιδας τῆς ἐσπερίας δεσποινίδας. Ἄλλ' ὅπως προσπαθήσω ἂν δύναμαι, νὰ γνωρίσω ἐμυτῆν διὸ γράφω οὐχὶ ὡσπερ ἐκείνηι ἡερολόγιον, ἥτι περιγράφῃ γεγονότων τοῦ

(* Ἴδε αἰθ. 41, σελ. 809-812.

βίου μου, ἀλλὰ αὐτοβιογραφίαν, ἤτοι σκιαγραφίαν γεγονότων τοῦ βίου μου, αὐτοβιογραφίαν, ἤτοι σκιαγραφίαν τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐκθέσιν τοῦ ψυχικοῦ μου βίου καὶ τῆς δράσεως. Ἐὰν προσπαθῶ δὲ νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν, μὴ ἐπιηρεαζομένη ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἄλλως τε ἐν ὅσῳ ζῶ οὐδεὶς θέλει ἀναγνώσει τὰς γραμμὰς ταύτας».

Ἐνταῦθα ὁ νέος διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐλαφρὰ τῶς ἠνάγκασιν αὐτὸν νὰ σταματήσῃ. Ἄλλως τε δὲ εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ μικρὸν, ἵνα θυμαίῃ διὰ τὴν πρωτότυπον ἐπιπόνησιν τῆς κορασίδος. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

«Ἡ ἐπιχειρήσις μου αὕτη ἀποδείκνυσιν ὅτι ὀλίγον ἐκκεντρικός ἐστιν ὁ χαρακτήρ μου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτό με εὐχαριστεῖ, ὅτι δὲν εἶμαι ὡς πᾶσα ἄλλη νεανίς, ἀκολουθοῦσα τοῖς συνήθεσι τύποις τοῦ βίου τοῦ κοινωνικοῦ. Μάλιστα αἱ τύποι μοὶ ἐμποιοῦσι ἀηδίαν. Δὲν εἶμαι λοιπὸν συνήθης, δὲν κείμαι ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ, ἀλλ' εἰς θέσιν διάφορον ἴσως κάτωθεν αὐτοῦ, τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδιέφορον ἐγὼ δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι εὐρίσκουμαι ἄνωθεν, ὡς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐν καιρῷ νυκτὸς φαντᾶζονται ὅτι εὐρίσκονται ἄνωθεν τῶν ἀντιπιδῶν αὐτῶν, ἐν ᾧ πράγματι εἰσὶ κάτωθεν αὐτῶν. Εὐχεστοῦμαι μόνον ὅτι δὲν εὐρίσκουμαι ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ.

«Καὶ δὴ ἔβλαψεν εἰς μερικότητα· ἐν πρώτοις εἶμαι υπερήφανος ἐκ φύσεως, δῆλον ὅτι ἡ ἰδιοσυγκρασί μου τοιαύτη εἶναι, ὥστε νὰ εἶμαι υπερήφανος οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ εὐαρεστοῦμαι νὰ ἀκούω τὴν πρωτωνυμίαν τῆς τῆς, δὲν εἶναι παράδοξον! καὶ ὁμοῦ τοιαύτη ἐπλάσθη. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι ἀλαζών, δὲν εἶμαι κοῦφῆ. Καὶ τοῦτο λέγω οὐχὶ ὑποκειμενικῶς, διότι ἴσως ὁ ἐγωισμὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέπει ἵν' ἀνακαλύψω ἐλαττώματ' ἐν ἐμαυτῇ. Ἄλλὰ πράγματι, ἂν τις με σπουδᾶ ἐκ τοῦ πλησίον, θὰ ἴδῃ ὅτι δὲν εἶμαι κοῦφῆ, ὥστε ἡ γνώμη ὅτι οἱ υπερήφανοί εἰσι κοῦροι ἐν ἐμοὶ δὲν ἀληθεύει, ἐκτὸς ἂν σφάλλωμαι περὶ τὸν ὄρον υπερήφανος. Ἄλλὰ πῶς νὰ μεταβάλω αὐτόν; διὰ τοῦ μεγαλοπρεπῆς; Πλὴν τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἴσως ὑπερβολικὸν καὶ τότε δὲν ἐπιτυγχάνω τῆς ἀληθείας.

«Πρὸς τοῦτοίς εἶμαι ὀρηκτικὴ λίαν. Ὅταν δῆλον ὅτι διανοηθῶ τι, σπεύδω πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ χωρὶς τὰ ἐπικολούθη νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν. Τοῦτο μοὶ ἤθελε προξενῆσαι δυστυχίματ'. Ἄλλ', ἀγνοῶ πῶς ὁ ἀσπὴρ μου με εὖνοι καὶ με βροθεῖ, ὥστε ἄχρι τοῦδε οὐδὲν τοιοῦτό μοι συνέβη».

«Παράδειγμα γὰρ: Ἡμέραν τινὰ ἐπάδησα ἀπὸ βροχου τεσσάρων ἰώως πάντε μετέων ὕψους καὶ ταῦτο ἵνα συλλάβω μίαν πεταλούδα. Κατὰ κλήν μου τυχρὴν ἐκράτου ἀλεξέλιον, τοῦθ' ὅπερ σπανίως συνηθίζω, τοῦτο κατέστησεν ἐλαφρὸν τῆς πύσιν μου. Ἄλλοτε ἐπέβη ἰσχυρὸν φοβεροῦ ἀφραῖς καὶ ἐφάνευσεν αὐτὸν μετὰ πολλῶν κινδύνων ἐν ᾧ κἀλλίστ' ἐδυνάμην ν' ἀπορῶν τὴν συνάντησίν του. Τέλος κα' ἐκάστην περιφέρομαι ἀνά τὰ δάση μὴ πτοουμένη ἀπὸ ἐπικιν-

δύνους συναντήσεις. Προχθὲς ἔτι δις ἐπυροβολήσα κατὰ ἀψῶν χωρικοῦ, διότι δὲν μοι ἀπήντησεν ἐρωτηθεὶς τίς ἦτο· εὐτυχῶς αὐτὸς διέφυγε πὰς βολὰς μου.

«Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξος ὁ χαρακτήρ μου; Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἔχω καρδίαν λίαν εὐαίσθητον, συμπαθῶ, λυποῦμαι καὶ δακρῶ πολλὰκις.

«Ἀπὸ τίνος χρόνου αἰσθάνομαι ἐπιθυμίαν ἀβεστον ἀγνώστου τινὸς ἀγαθοῦ. Ποθῶ, αἰείποτε ποθῶ, τὴν ἀγνοῶ, ποθῶ τὸ ἄπειρον, τὸ ἀγνωστον, τὸ θεῖον, τὸ ἀνέρικτον ἴσως. Νομίζω ὅτι ποθῶ τῆς φύσεως τὰς καλλοσύνας, διὸ καὶ σπεύδω πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτῶν. Ἄλλ' αὕτη ἡ ἀπόλαυσις δὲν ἵκανοποιεῖ τὸν ἄπειρόν μου πόθον. Ὡς ἐκ τούτου πολλάκις βυθίζομαι εἰς ρέμβην καὶ προσπαθῶ νὰ εὖρω τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων μου. Ἀδύνατον, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ γῆ δὲν ἐγέννησεν αὐτό, εἶναι οὐράνιον. Νομίζω ὅτι, ἂν ἐδυνάμην νὰ ἀνέλθω ὑψηλὰ, ἐκεῖ ἐγ μὲσῶ τῶν νεφῶν θὰ ἐπετύγχανον αὐτοῦ.

«Ἀτρεῦδ' ὁ καλὸν ὄφ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ὄψεις καὶ ἐπειδὴ τὸ καλὸν εἶναι σπάνιον, ὀλίγα εἶναι τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας μου. Νομίζω ἴσως ὅτι, ἂν ποτὲ εὖρω τὸ ποθούμενον, αὐτὸ θέλει ἀπορροφήσει πᾶσαν τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν λατρείαν· διότι φαντάζομαι αὐτὸ ὡς τὸ ἄκρον καλὸν τὸ περιλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ πάντα τὰ καθ' ἕκαστον καλὰ. Καὶ ἐπειδὴ τοιοῦτό τι ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχει, ἀπελπίζομαι ὅτι θὰ ἐπιτύχω ποτὲ τούτου. Καὶ ἐν τῷ ἀπελπισμῷ τὸ βλέμμα στρέφω πρὸς τὸν οὐρανὸν δεομένη· ναὶ δέσμιαι, διότι ὑποφέρω, διότι ἐν ἐμοὶ ἐνυπάρχει ἡ καταστροφή μου· διότι ποθοῦσα τὸ ἀνέρικτον φθίνω.

«Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς παρέχει μοι ἐλπίδας καὶ οἰονεὶ φωνή τις ἀκούεται λέγουσα: «ἔλπικε»! Ἰδοὺ λοιπὸν ἐλπίζω».

Ἄρα γε ἂν ἦν χωρὶς πτωχὴ, ἄρα γε ἀπλῆ ἀπείθετος ἂν ἦν, — Ἄλλ' ἐγὼ ἡ ἴδια — ἤθελεν οὕτω μορφωθῆ ὁ χαρακτήρ μου; Ἄρα γε ὁ χαρακτήρ ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐξαρτάται, ἢ αἱ περιστάσεις οὕτως, ἢ ἀλλῶς τοῦτο διαπλάττουσιν; Οὐδὲν περὶ τούτων ἐκ πείρας δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, διὰ τοῦτο καὶ περὶ οὐδενὸς ἀποφαινομαι μετὰ θετικότητος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀνίας μου κείται ἐν ἐμοὶ αὐτῇ, ἀλλὰ προσκλήθεισα ἡ φύσει μοι ἐμρυτευθεῖσα, τοῦτο ἀγνοῶ».

«Ψυχὰ συνήθως φθίνομαι, ἀλλ' ὅπως θερμοστάτη εἶναι ἡ καρδία μου. Εἶναι ἡραιότερον κεκαλυμμένον ὑπὸ πάγου, ἢ τῆς εἶναι ἰσχυρὰ ἐν αὐτῇ ἀλλὰ δὲν ἐξωτερικεύεται διὰ λόγων, ἢ ἐκφορᾶσεων. Δὲν ἐξεμεῖ πην λάβαν ἢ καρδίαν μου, μεταβάλλει ταύτην εἰς νεφελὰ κέρων· εἰς ἀπύρους καὶ αὐτοὶ ἐξέρχονται ἐν εἶδει στεναγμῶν, οὓς ἐξαγορεύομενον τὸ στήθος μου πολλάκις μέχρι διαρρήξεως ἀπρίνει ἐλευθέρους νὰ ἐξέρχωνται.

Καὶ τοιαύτη οὕσα ἐπιδίδουαι ἀπλήτως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Θαυμάζω δὲ πρὸ πάντων τούτων «Ἐνταῦθα ἐτελεύτα τὸ χειρόγραφον».

Ε΄.

Η έντύπωσις.

Ο νέος ἔσπευ ἰένεός. — Ἠρξάτο νά σιέπητηται, νά ἀπορή, νά θυμαζέζη. Καί πάλιν ἐπανέγνω πλέον ἐπισταμένως. Προσπάθει νά εἰσδύσῃ, νά ἐμβαθίνη, νά ψυχολογήσῃ, τόν νοῦν αὐτοῦ πρό πάντων ἀπησχόληλησαν οἱ στίχοι, οὔτινες περί τοῦ πόθου τῆς ἀνέφερον.

ΜΕΝ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΩΙΑΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΥΠΕΡΒΛΗ.—Η ἀντοχή τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας εἰς τὴν χαμηλὴν θερμοκρασίαν. — ΦΥΣΙΚΑ.—Τὸ πτωκὸν τῶν μετάλλων καὶ μεταλλικῶν ὀξειδίων (ἔκρηγμα Η. Μόισον). — Φωτοβολία πειραμάτων σωματίων (J. Violle). — ΕΥΡΩΠΕΙΟΛΟΓΙΚΑ.—Ο φωτορισμός τῆς πυρρολαμπίδος (J. D.). — ΔΙΔΟΡΑ.—Ἐκρημὴ εἰς τὴν καίσιον θαλάσσαν. — Διαγώνισμα εἰς ἀνθρωπολογικῆς ἑταιρείας τῆς Βασιλικῶνος. — Τὸ κίνημα τῆς μελέτης τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων. — Καταθεματὰ πειραματῶν ἐν Sauglien (Σβίθρια). — Τα ἀμφόλιον Giguatit. — Διαφωτιστικαὶ ἰατροί. — Σπανίως χειλιδόνων ἐν Γαλλίᾳ. — Δοκίμ. εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων. — Τὸ ἐν Παρισίῳ Σινδριόν πρὸς πειραματῶν τοῦ κληθροσφῶ τῆς Γαλλίας. — Ταχύτης ἰαμρικανικῶν σιδηροδρόμων. — Ἡ δημοκρατία τῆς Κολομβίας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τοῦ 1892 — 93, ὁ κ. Uffelmann ἐγκατέλειπεν εἰς πῆξιν ζωιδίον ἐν ᾧ ἐκαλλιεργεῖτο τὸ μικροβίον τῆς χολέρας, ἀραιῶν καθ' ἑκάστην μικρὴν τεμάχιον πάγου, ὅπως ἔσπειρον ἐπὶ πλακῶν. Ὅπως εἶδεν ὅτι τὸ κομματωειδὲς μικροβίον τῆς νόσου ταύτης ἀντέχει καὶ εἰς θερμοκρασίαν ἐπι — 25⁰, ὅτι δὲ πρὸς ἀπόθεσιν τῆς ζωτικότητος αὐτοῦ ἀνάγκη νά ἐκτεθῇ τοῦτο ἐπὶ πάντε τουλάχιστον ἡμέρας εἰς τὰς χαμηλὰς ταύτας θερμοκρασίας.

Ὁμοιωδῶς διάφορα πούτων εἶνε τὰ πορίσματα τῶν πειραματικῶν μελετῶν τοῦ Δρος Alfonso Montefusco, ἃς ἐπεχείρησε καὶ ἤγαγεν εἰς πέρας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς ὑγιεινῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως. Ὁ σοφὸς καθηγητῆς τῆς ὑγιεινῆς διατύπωσε τὰ κύρια πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτοῦ ὡς ἑξῆς:

- α) Θερμοκρασία — 10⁰ μέχρι — 15⁰. Καλίστου καταστρέφει ἐντὸς ἡμισετίας ὥρας τὴν ζωτικότητα τῶν χολερογενῶν μικροβίων, ἐνῶ θερμοκρασία χωμαίνεμενα μετὰ 0⁰ καὶ — 5⁰ ἐξασθενῶσι μόνον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ζωτικότητος.
- β) Αἱ διὰ τῆς ἐνεργείας χαμηλῶν θερμοκρασιῶν ἀποβαλλοῦσαι τὴν ζωτικότητα αὐτῶν καλλιεργεῖται τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας, ἐπανακτιῶσιν αὐτὴν ἄμα τῇ ἀνανεώσει τῶν καλλιεργειῶν καὶ τῇ ὑπερβολῇ αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν θερμοκρασίας 35⁰.
- γ) Αἱ χαμηλαὶ θερμοκρασίαι ἀσθενῶσι ἐπεδρωθῶσιν ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν χολερογενῶν μικροβίων.
- δ) Οἱ διὰ τῆς πεπτικῆς συσκευῆς ἐγκεντρισθέντες διὰ προ-

γυμένως πηχθειῶν καλλιεργειῶν ἰνδόχοιροι ἀποκτιῶσιν, ἔστω καὶ προσκαίρως, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπροσβλήτου ἐκ τοῦ χολερικοῦ μύσματος ὡς καὶ ἐκ τῆς τοξικῆς ἐνεργείας τῶν χολερικῶν καλλιεργειῶν.

Ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ συνδυασμοῦ τῶν βιολογικῶν ταύτων πορισμάτων μετὰ τῶν καθ' ἑκάστην παρατηρημένων κλητικῶν γεγονότων, ὁ κ. Montefusco ἐμνησθεὶς τινὰς τῶν αἰτιολογικῶν ἐνδείξεων χολερικῆς τινὸς ἐπιδημίας, ὅσων:

- α') Τὴν μείζονα δύναμιν τῆς ἐπιτάσεως τῆς ἐπιδημίας κατὰ τὸ θέρος καὶ τὴν βαθμικίαν μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως ἐλάττωσιν αὐτῆς κατὰ τὸν χειμῶνα.
- β') Τὴν μετὰ τὸν χειμερινὸν ὕπνον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιδημίας νέαν ἐμφάνισιν αὐτῆς ὡς καὶ τὴν ταχεῖαν ἐξάπλωσιν κατὰ τὰ πρῶτα θερινὰ θάλαπτη.

Ὁ κ. Henri Moissan ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὑπόμνημα, ἐν ᾧ εἰδικώτερον ἐξετάζει τὸ πηκτικὸν τῶν μεταλλῶν καὶ τῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, καταλήγων εἰς τὰ ἐπίμανα πορίσματα:

- α) Ὅτι ἐν τῇ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆρου παραχθείσῃ κατὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ ὑψίστη θερμοκρασία, τὰ μὴ μέταλλα καὶ τὰ μέταλλα, τὰ τέως θεωρούμενα πυριμάχα, ἐξαερούνται.
- β) Ὅτι τὰ μάλλον εὐσταθεῖ σύνθετα σώματα τῆς ἀνοργάνου χημείας ἀφανίζονται ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ, εἴτε διὰ γωρισμοῦ, εἴτε καὶ δι' ἐξαερώσεως.
- γ) Ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον ἀντέγρυσσα εἰς τὰς ὑψηλὰς ταύτας θερμοκρασίας ἢ σιερά τινος νέου ἐνώσεωσιν ἐντελῶς κρυσταλλικῶν, ἐξόχου εὐσταθείας, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν βορίουχων, πυριτιούχων καὶ μάλιστα τῶν ἀνθρακούχων μεταλλικῶν ἐνώσεων.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ J. Violle ἐσγῶτος γενομένων μελετῶν ἐπὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν τῆς ἡλεκτρικῆς καμίνου ἐκτεθέντων διαφόρων πυριμάχων σωμάτων, ὅσα ὁ ἀνθραξ, ἡ ἄσβεστος, ἡ μαγνησία, τὸ ζιρκόνιον καὶ τὸ ὀξειδιον τοῦ γωμίου, βεβαιούται ὅτι ἅπαντα ταῦτα, καίπερ ὅλιως διάφορα τὴν σύστασιν, ἔχουσιν ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ τὴν αὐτὴν λάμψιν, ἐξ ἧσου ἐπιενεργούντα ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάκῃς. Ἐν κλειστῷ ὄβην γῶφῳ ὑψίσταται ἐντελής θερμομαντικὴ καὶ φωτεινὴ ἰσορροπία, ἐπιβεβαιουμένου οὕτω πειραματικῶς τοῦ νόμου τοῦ Kirchhoff, καθ' ὃν, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπὸ τῶν σωμάτων ἀπορρόφησης τῶν ποικίλων ἀκτίνων (θερμομαντικῶν ἢ φωτεινῶν) εἶνε ἀνάλογος τῆς ἀφάσεως αὐτῶν.

Ἐν τῇ Revue Scientifique τῆς 1ης ἰουλίου (ν. ἡμ.) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον φέρον τὴν ὑπογραφήν J. D., ἐν ᾧ ὁ ἀρθρογράφος ἀναρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ch. Brogniard δημοσιευθέντα ἐπὶ τῆς Συλλογῆς τῶν Ἀρθροπόδων (sur la Récolte des Arthropodes τὴν 517) ἀρκεθόντος ἰουνίου σχετικῶς πρὸς τὴν φωτορισμὸν τῆς γνοστής πυρρολαμπίδος. Ὁ κ. Brogniard ἀνέγραψεν ὅτι: « Ἐν Γαλλίᾳ ἅπαντῇ ἡ πυρρολαμπίς, καλεώτερον τῆς οἰκογενείας τῶν μαλακοδέρμων, οὔτινες τὸ ὄφλυ ἔχει φωτεινὴν τὴν ἄκρον τῆς κοιλιακῆς γῶρας, ὁ δὲ κ. J. D. ἅπαντῇ εἰς τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς: « Ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ λευκανθασμένον, ἕπερ παρὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνεται εἰς μέγαν ἀριθμὸν βιβλίων φυσικῆς ἰστορίας, καὶ εἰς αὐτὰ, ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς φυσικῆς ἰστορίας τῶν ἐντόμων. Τὰ ὄφλυ τῆς πυρρολαμπίδος εἶνε φωτεινὸν ἐξ ὀλακλήρου, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς

1) Action des basses températures sur la virulence des spirilles du cholera. travail expérimental du Dr Alfonso Montefusco.

χά εν μέσσοις πυκνῆς ῥιμνήσεως περὶ τῆς εἰς τὴν ἀναπτύξιν τῶν παιδίων ὀφειλομένης μερίμενης, περὶ τῶν εἰς τὴν ἀσκησι- τῆς ἐγκρατείας ἐπιαιριῶν, κτλ. Ἐλπίζεται ὅτι αἱ καταβαλλόμε- ναι προσπάθειαι ὑπὲρ τῆς εὐτυχοῦς λύσεως τοῦ προκειμένου μα- γάλου προβλήματός πολλὰ πλεονεκτήματα καὶ καρποφρήσουσιν ἐγκαιρῶς.

Ἡ Nature τῆς 10/22 ἰουλίου ἀναγράφει ἐκ τῶν ἐφημερίδων τῆς Νέας Υόρκης ὅτι ταχέως ἀμαξοστοιχία, συρμένη ὑπὸ ἀτιμα- μάξης γέου τύπου, διέπρξεν ἐν τῆς 22 μόνον δευτερολέπτων ἐν ὁλόκληρον μίλιον (1609 μέτρα). Τοῦτο ἀντιπροσωπεύει περίπου ταχύτητα 162 γμ. τὴν ὥραν, καὶ ἐπομένως ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰς μᾶλλον ἐκτάκτους ταχύτητας ὅσαι ποτὲ ἐπραγματο- ποιήθησαν. Ἡ κατὰ τὴν γράφοντα πῶς μεγίστη σημειωθεῖσα ταχύτης ἦτο ἡ τοῦ κεντρικοῦ σιδηροδρόμου τῆς New-Jersey ('Ἡνωμέναις Πολιτείαις'). Ἀμαξοστοιχία, ἀποτελουμένη ἐξ εἰδι- κῆς ἀτιμαμάξης βάρους 56 τόνων, διέπρξεν τὴν ἀπὸ Νέας Υερ- σῆς μέχρι Φιλαδέλφειας γραμμὴν μετὰ μέσης ταχύτητος 147 1/2 χιλιομέτρων καθ' ὥραν.

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερὶς Γεωγραφία παραλαμβάνει ἐκ τι- νος ἀμερικανικῆς δημοσιεύσεως τὰς ἐπομένας περὶ τῆς καταστά- σεως τῆς Δημοκρατίας τῆς Κολομβίας εἰδήσεις: Ἄνευ ἀμφιβο- λίας ἡ Κολομβία κερταί εἰς καταλλήλοτάτην διὰ τὰς ἐμπορι- κὰς ἐπιχειρήσεις θέσιν. Ἀσπάζει τὸ ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, πῆς μεγάλης ἐκείνης μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠ- κείου ὁδοῦ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἔχει πολυαριθμους πλωτοὺς ποτα- μους. Αἱ ἀκτὰι αὐτῆς εἶνε τὰ περὶ τὰ δύο ὠκεανῶν καὶ ἔχουσι λιμένας, ἐν οἷς προσεγγίζουσι τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ τὰ ἀμερικαν- κὰ ἀτιμολογια. Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἀνέρχεται εἰς 4 ἑκα- τομύρια. Ἡ χώρα αὕτη, διατεταγμένη ὑπὸ τῶν Κορδιλλιερον, παρουσιάζει μεγάλην ποικιλίαν κλιμάτων, καὶ προϊόντων. Εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς καλλιεργεῖται δημητριακὰ ἑξαίρετου ποιότητος, ἐνθὲ τὰ νότια παρέχουσι σακχαροκάλαμον, καπνὸν, καφέ, βῆμ- θακα, ἀρώματα, κτλ. Ὁ κάπνισκος, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου γεωρ- γοῦ, ἀφαιροῦνται τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα, μεταφερόμενα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἡ βλάτιστικὴ δεικνύει συνέχῃ ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, ἡ δὲ ὕλη ποσοδὸς αὐτῆς προοιῶνεται τὰ ὅσιστα ὑπὸ τὴν σύγ- χρονον Κυβέρνησιν.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΝΗΠΙΩΒΛΙΟΝ = ΒΕΛΓΡΑ ΔΟΜΩΝ

Ἡολὰ πολλὰκις δημοσιεύονται εἴτε ἐν περιοδι- κοῖς συγγράμμασιν, εἴτε καὶ ἐν ἐφημερίδι περὶ τῆς δραματικῆς τέχνης καὶ τοῦ θεάτρου καθόλου διάφορα τὴν ἄξίαν. Ἐν τῷ *Cosmopolitan* τῆς Νέας Υόρκης, ἐδημοσιεύθησαν γνώμαι περὶ τῆς δραματικῆς τέχνης καὶ τοῦ θεάτρου διαφόρων δραματικῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ *Cosmopolitan*, κατὰ τὸν γράφοντα περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ *Monde Artiste*, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐξυμνήσας τοὺς γάλλους συγγραφεῖς, οἱτινες τρέφουσι λέγει, τὰ τε ἀγγλικά καὶ ἀμερικανικά θεάτρα, παρατίθει μὲν σερμὰν ἐπιστολῶν καὶ σημειώσεων αὐτῶν. Ἀρχεται ὁ ἀπὸ τοῦ Λουβᾶ, ὃν ἀληθῶς δὲν ἀναγνωρίζομεν ἐκ τῶν τιθεμένων

λογῶν εἰς τὸ στομά αὐτοῦ, ἐν νῶ ἔχοντες ὅσα ἐν τοῖς προλεγομένοις αὐτοῦ περὶ θεάτρου ὡς ἰ- δεύματος ὀκοπιμῶν γράφει, ἐν τῷ ἔχοντος αὐτὰ τὰ δράματα αὐτοῦ. Ὁ Λουβᾶ λέγει ἐν τῷ *Cosmopolitan*: «Ἡ δὲ γνώμη μου περὶ τοῦ νεωτέρου θεάτρου εἶνε ἡ κοινῶς κρατούσα. Ὅταν τὸ ἔργον ἐνδιαφέρῃ με ἀνακτι- ρῶσά αὐτὸ καλόν, ὅταν τὸ ὑνάντιον, εὐρίσκω αὐτὸ κακόν. Ἡ δραματικὴ αἰσθητικὴ μου περιτοφῆται ἐν τῷ ἀξιώματι τῷδε, ὅπερ ἴν καὶ τὸ τοῦ ἐμοῦ πα- τρός: ἡ πρώτη πρᾶξις θαφῆς, ἡ δευτέρα σύντο- μος, πανταχοῦ δὲ ἐξέγερσις τοῦ ἐνδιαφερόντος». Καὶ ταῦτα μὲν ὁ συγγραφεὺς τῆς *Denise* καὶ τῆς *Etrangere*, ὁ δὲ συγγραφεὺς τοῦ *Monde* οὐ *en s' ennue* κ. E. Pailleron ποιεῖται τὸν ἐξῆς παραλλο- λισμόν:

«Ἐγὼν ὅπερ παίζεται ἐστὶ διηροδοσμικὸς συρ- μὸς βαινῶν, καταρράκτης, ἀστραπὴ, θυμὸς, ὁρᾶπ ἄρ- κῆς μέχρι τέλους δέον νὰ μεταγῆ τοῦ θεατᾶς αὐτοῦ ἐν πάσῃ ταχύτητι, ἀνευ ἀνακοπῆς πλὴν τῆς τῶν συντόμων σταθμῶν, οἷς ἀποκαλοῦσι διαλείμματα (*enfr' aetes*). Ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ, ἀκριβείας ἄλ- λως τε ἀναμφισβητήτου, τὴν ἐξῆς μόνον διαβλέπω ἀνομοιότητα. . . ἄξιαν ἐκτιμήσεως ἐν πάσῃ περι- πτώσει. Ὁ μὲν θυμὸς συρίζει, τὸ δὲ δράμα, συρίζεται. Σημειοθαί ὅμως καὶ τοῦτο πρῶτον, ἀνευ λήπης ἐν τῇ τέλει ταύτῃ περιπλώσει, τὸ σφύριγμα οὐδαμῶς ἐστὶν ὑποχρεωτικόν».

Ὁ Ludovic Halévy ἐπέχει λίαν ἐπιθετικῶς καὶ εὐ- φημῶς ὅπως δὲ μὴ εἶπαι ὅτι οὐδὲν ἐστὶ γράφει τὰ ἐξῆς: «Οὐχὶν ἡμῖν, δραματικοῖς συγγραφεῦσιν, ἀποκει- ται νὰ ὀμιλοῦμεν περὶ ὧν ἐπραξαν οἱ ἡμέτεροι, σφά- δελθοῖ. Τοῦτο ἀνήκει ὑμῖν, κριτικοῖς, εἰς τὸ δη- μῶσθον».

Ὁ δὲ Φραγκίσκος Corrèe γράφει: «Ἐν τῇ φιλολογοῖα τὸ θεᾶτρον δὲν εἶνε τὸ πρῶ- τὸν εἶδος, ἀλλ' οὐχὶ ἀλλ' εἶνε τὸ δυσκολώτε- ρον». Οἰοεὶ δὲ συμπληρῶν ταῦτα ὁ Bisson λέγει:

«Τὸ προκαλεῖν τὸν γέλωτα ἐπιτυχῶς πεντακοσίων ἀνθρώπων ἐπὶ τρεῖς ὥρας εἶνε ἔργον δυσχερές, κηι- κόν καὶ ὑγιεινόν». Τὸ θεᾶτρον, ἐν ταύτῳ δράματι, καὶ τῇ κωμῳδίᾳ βιοῦ διὰ τοῦ ἐν διαφύροισι. Αἱ διδάσχοι θεατρικαὶ σχολαὶ εἰσὶν ἡ τέχνη τοῦ ποικι- λῆν τὰ ἀρτήματα καὶ ἔστιν ὅτι, σφύριξιν, τὰ ἀπο- κωμωδισμένα.

Τὸ διδύχουρίζεσθαι ὅτι τὸ θεᾶτρον διορθοῖ τὰ ἠθῃ ταυτῶν τῷ λέγειν ὅτι τὸ κάτοπτρον ἐξέφωραίζει τὸ πρόσωπον» (1).

Ὁ Richerlin ἐπιφέρει περίπου τὴν αὐτὴν τῷ Halévy γνώμην: «Ὁ στρατιώτης δὲν δύναται νὰ ἔχη γνώ- μιν περὶ τῆς μάχης ἐν ἡ εὔρηται, πάν ὅτι, θύναται νὰ εἶπαι ἐναιῶτι μόχεται». Τελευταῖον παρατίθενται αἱ ὁραταὶ κοὶ ἀκριβεῖς ἄρα γνώμαι τοῦ George Ohnet καὶ Josa-Joulien.

Ὁ εὐτυχὴς συγγραφεὺς τοῦ *Maitre de Forges* λέγει τὰ ἐξῆς ἀριστομειῶτα καὶ ἀληθῆ:

«Πρᾶξι οἱ ἡμέτεροι κῆσι διαγράφοις νὰ ἔχωσιν ἱκανὴν ὁδοὶν ἀφελείας καὶ ἐγωῖσμοῦ ὅπως λέγωσιν ὅτι προστίθενται ν' ἀνακαινίσωσι τὸ θεᾶτρον. Ὅ

(1) Συγγνώμη, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἐσφαλμένη. Ὁ δὲ Schiller πληρέστατα ἀνερεῖ αὐτὴν ἐν οἷς περὶ τοῦ θεάτρου ὡς ἠθικοῦ ἰδρυματος λέγει.

τέλειος δραματικός τύπος ανέκαθεν καθορίσθη υπό των ελλήνων τραγικών και κωμικών, οίτινες εξηκρίβωσαν το άγρωπινον πάθος και την μορρίαν αΐτου. Από του Αισχύλου δε και του Αριστοφάνους τα μέγιστα των πνευματικών πάντων των χρόνων ουδέν έπραξαν ή να βαδίσωσιν εν τῷ δαίμνιως ανεφγμένῳ βίῳ. Η πρωτοτυπία αΐτων συγκρίσεται εις το μεταβάλλειν επ' όλιγον τον ήχον του ήσματος, όπερ ήδουσι βαιόντες, άλλ' οι λόγοι έμειναν οι αΐτοι. Ούτως εκείνοι οίτινες περίσταται κηρύσσοντες ότι προτίθενται τα πάντα ν' ανατρέψαι προκαλοΐσι τον ήμῶν γέλωτα»

Ο δε Julien, Τὸ σοβαρὸν θεάτρον ἐστὶ πλέον ἢ ἡ ζωὰ εἰς αὐτὸν τοῦ βίου. Ἐστὶ μέρος τοῦ βίου τιθέμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τέχνης. Ἐστὶν ἡ ἐκδηλώσις τοῦ βίου διὰ τῆς τέχνης.

Αὗται αἱ διὰφοροὶ γνώμαι δραματικῶν περὶ θεάτρον.

Ἐν τοῖς θεάτροις Ἀθηνῶν ἐδιδάχθησαν τὰς ἐξῆς νέαι ἔργα: Οἱ δ' ἄο προεστῶι τοῦ χωροῦ, ὑπὸ Η. Ζάννου, κωμειδύλλιον διδασχὸν ἐν τῷ θεάτρῳ Τόσχά. Ὁ Τραγωδιστὴς, λυρικὸν δράματιον, ὑπὸ Ι. Πολέμη, διδασχὸν ἐν τῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ καὶ ἡ Ἀκτὶς ἐν σκότει, δράματιον τοῦ Δ. Κορομηλά, διδασχὸν ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ. Ἐκ τῶν κρίσεων τῶν ἐφημερίδων ἐξαγομεν, ότι καὶ τὸ κωμειδύλλιον τοῦ κ. Ζάννου, ἔσχη τὴν αὐτὴν καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκτελεσθέντα ἀποτυχίαν, κατερίθη δ' ἐπίσης ὡς σκηνικὸν ἔργον ὁ Τραγωδιστὴς, τῆς δ' Ἀκτῆος ἐν σκότει ἡ λύμψις ἐγένετο ὡχρῆ.

Εἰνε περιεργον ότι ἐν ᾧ ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδασχμὸς δραματικὸς Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς ἀπὸ πενταετίας ὑποσχέσθαι τῇ Παλικῇ Κωμωδιανέον ἔργον αὐτοῦ, ἐν τῷ *Chemin des Thèbes*, οὐπω ἔδωκεν αὐτόν, ἐν ᾧ ὁ ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἔνδοξος συγγραφεὺς τοῦ *Monde ou l'on s'ennuie*, x. Pailleron ἐδύλωσεν ότι θὰ δώσῃ ἐπίσης νέον ἔργον ἐπ' ᾧ καὶ ἐπανεζήθη τὸ *Monde ou l'on s'amuse* οὐπω παρέσχην αὐτό, ὑπάρχουσιν ἀνθρωπομιοίτινες συνθέτουσιν ἔργα μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας μετ' ἡς πρῶγουσι παγῶτα.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τῆς Ὁμονοίας ἀσμενοι ἀνέγνωμεν ότι τὸ ἐκ τῶν ἐδιδάχθη ἡ Φαίδωρα, περὶ ἧς ὠμιήσασμεν ἐν τῷ προτέρῳ τεύχεϊ. Ἡ ἔξαισις ἐπανάληψις τοῦ πολιτικῶτου ἔργου τοῦ Sardou ἐστὶν ἀξία σσημειώσεως.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Οὐδέν ἴσχυσε νὰ καταστήσῃ μετριοπαθετέραν καὶ κατ' ἀκοῦσθίαν ἐπιεικετέραν τὴν ριζοσπαστικὴν πλειονοψηφίαν τῆς σερβικῆς Βουλῆς, οὕτω δὲ αὐτὴ τῇ

παρελθοῦσῃ τετάρτῃ ἐξέδωκε τὴν ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀνακριτικῆς κοινοδοουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀποφασίαν αὐτῆς, ὁριστικῶς θεσπίσασθαι τὴν εἰς δίκαν παραπομπὴν ἀθροῦς τοῦ πρῶην ὑπὸ τῶν κ. Ἀθακούμοιτις ὑπουργείων τῶν φιλελευθέρων. Εἶνε ἀναντίρρητον ότι τὸ περὶ αὐτοῦ λόγος ἵπου γείον, πραξικοπηματικῶς κληθέν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῆς μακαρία τῇ λήξει ἀντιβασιλείας, πραξικοπηματικῶς δὲ ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ μονοκρατορικῶς τὴν δύνανμιν τῆς ἀντιβασιλείας ἐνασχούτος κ. Ρίστιτς ὑπόστηρίζόμενον, πραξικοπηματικῶς ὡσαύτως καὶ διὰ πολλῶν συνταγματικῶν ἀθετήσεων ἐπεζητήσε τὰν ἐξασηάλισιν ἑαυτῷ τῆς ἀρχῆς, ότι δὲ τούτων ἕνεκα δὲν εἶναι ἀνάξιον τῆς πρὸ τοῦ εἰδικῷ δικαστηρίου ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἡ θέσις ὁμοως τῆς χώρας, μετὰ τὸν μακρὸν ἐκείνον ἐσωτερικὸν ἀλάον, τὸν ταραξάντα αὐτὴν κατ' ὄλον σχεδὸν τὸν ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Μιλάνου μεχρὶ τῆς αὐτεπαγγέλτου ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου ἀνακηρύξεως τῆς ἐνδηκιάσῃτος αὐτοῦ χρόνον, δεσμένῃς ἀπαραιτήτως γαλίνης καὶ πύχνης πρὸς ἀποτελεσματικῶν τέραν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου τῆς προσόδου, εἰς τὴν σχετικὴν συντέλειαν τοῦ ὁρισίου φαίνεται κεκλήμενη ἡ κρατούσα ἐθνικὴ τῶν ριζοσπαστικῶν μερίς, ἐπέβαλλε μετριοπαθετέραν συμπεριφορὰν πρὸς συντετριμένους ἤδη τέλειον καὶ τεταπεινωμένους πολιτικούς ἀντιπάλους, τῆς ἐμπαθοῦς μεχρὶ πολιτικῆς ἐξοτώσεως διὰ πρηνικοῦ ἀτιμασμοῦ καταδιώξεως αὐτῶν ἀναξοῦσις αὐθις τὰ μόλις κατευνασθέντα πάθη καὶ παρασχευαζούσης τὴν ἐν καιρῷ ἐπιζητησίαν ἀντιποίνων καὶ διαγωνιζούσις οὕτω τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ βασιλείου κλυδωνισμόν. — Ἀλλ' αἱ ὑπαγορευθεῖσις αὐτῆς μετρίσις ἀθείας καὶ τοῦ γενικωτέρου τῆς χώρας συμψέροντος δὲν κατίσχυσαν τῶν ὑποκινήσεων τοῦ πολιτικῷ πάθους τῶν νηπιτῶν, οὕτω δὲ ἡ Σκουψίνα διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ἀπεψέσειε τὴν εἰς δίκαν παραπομπὴν. — Εὐτυχῶς ἡ συγκροτήσις τοῦ εἰδικῷ δικαστηρίου αἶρει πάντα σχεδὸν φόβον μὴ καὶ ἐν τῇ ὁμιληκῇ τῆς δικαιοσύνης ἐτυμμορία ἐπικρατήσῃ ἡ φωνὴ τῆς πολιτικῆς ἐκδικήσεως. Τὸ δικαστήριον τοῦτο κατὰ τὰ ἐκ Βελιγρὰδιου τῆλεγραφεθέντα συνεκροτήθη ἐκ δεκαεξὲ μελῶν, ὧν τὰ μὲν ὀκτώ ἐξέλεγησαν ἐκ τῆς ριζοσπαστικῆς μερίδος, τὰ δ' ἕτερα ὀκτώ ἐκ τῆς ἀντιπολιτείας. Οὕτω δύναται τις νὰ ἔχη πεποιθισμόν, ότι ἡ δίκη δὲν ὀ ἀποβῇ συνέχεια τῆς μονομεροῦς σχεδὸν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν παντοδυναμίαν τῆς ριζοσπαστικῆς μερίδος μεχρὶ τοῦδε διεξαγωγῆς τοῦ ζητήματος.

Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ κατάσταση διατελεῖ ἐν ᾧ σήμερῳ κατελίπομεν ταύτην κατὰ τὴν παρελθοῦσαν κυριακὴν, μετὰ μόνῃς τῆς διαφορῆς, ότι νέον τεκμήριον τῶν γερμανικῶν διαθέσεων πρὸς τὴν δυνάτην ἐπανόρθωσις τῶν πεπλημμελημένων ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ πρίγκιπος Βιδμάρκ καὶ ἔξῃς κρατήσασαν πρὸς τὴν Ρωσίαν πολιτικὴν, ἐπιτρέψασαν μὲν πρὸς τῇ συντέλειαι τῆς γαλλορωστικῆς προσγγίσεως καὶ τῇ Αἰσθητοσυγγίαι ὅπως, κενὴν εὐχοῦσα, εὐχερῶς καταλάβῃ ἢν ἄσθι κατέλαβε πρὸς τῇ μεγάλῃ τοῦ Βορρῶ Δυνάμει θεσιν, ἐπανεγκοῦσαν δὲ κατὰ μεγὰ μέρος τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τῶν ἐμπορικῶν γεωμετροροστικῶν σχέσεων, κιν-

δυνευουσῶν νὰ ἐπιδράσωσι καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, ἔχομεν τὴν ὡς ὀριστικῶς δεδογμένην ἀγγελιομένην κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους μετάβασιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου εἰς Κοπεγχάγην κατὰ τὴν αὐτοῦ διατριβὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. — Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐπισημῆως ταύτης ἀναγκαίως ἐπακολουθούσαν συνέντευξιν τῶν αὐτοκρατόρων Γερμανίας καὶ Ρωσίας, καὶ πρότερον μὲν, ὅτε τὸ πρῶτον δηλαδὴ κατὰ τὴν εἰς Ρώμην τελευταίαν ἐκδρομὴν τοῦ γερμανοῦ καίσαρος ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῶν γάμων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλικοῦ ζεύγους προηγέθη, ἀπεδόθη σπουδαία πολιτικὴ σημασία, καὶ νῦν δὲ κατὰ μείζονα λόγον δύναται ν' ἀσχοληθῇ τις, ἅτε ὑπάρχοντες προσεθῆτο ἐν τῇ καταστάσει στοιχείου, τῆς μεταξύ δηλαδὴ ἐπελθοῦσας γνωστῆς αἰσθητικῆς τροπῆς ἐν ταῖς διεθνέσει σχέσει, μάλιστα δὲ ταῖς αὐτοκρατορικοῖς καὶ γερμανορωσικοῖς, ταύταις μὲν τραχυτέροιαι, ὡς εἶπομεν, γενομέναις, ἐκείναις δὲ τοῦναντίον ὀσημέραι φιλιωτέραι, καθ' ἃ προσεβλήθη, ἀποβαινούσαις. Ὅτε συνεζητεῖτο παρὰ τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ὁ πολιτικὸς σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως Γουλιέλμου καὶ Οἰμβέρτου, Γουλιέλμου καὶ πάπα, καὶ ἐλέγετο ὅτι ὁ τῆς Γερμανίας αὐτοκράτωρ θὰ μετέβαινε πρὸς ἐπίσημην καὶ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ κατὰ τὴν ἐν Κοπεγχάγῃ διατριβὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ὡς σκοπὸς τῆς δευτέρας ταύτης συνεντεύξεως ἐφέρετο ἡ ἀπόπειρα συνεννοήσεως τινος τῶν δύο αὐτοκρατόρων περὶ μερικοῦ ἀφοπλισμοῦ. — Ὁ σκοπὸς οὗτος καὶ σήμερον δύναται νὰ ὑφίσταται, καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον, καθ' ὅσον ἡ ἔκτοτε ἐπελθοῦσα ἀπόρριψις τοῦ στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ εἰς τὸ κοινοβούλιον ὑποβολὴν καὶ ἡ δυσχέρεια, μεθ' ἧς τοῦτο ὑπὸ τοῦ γένου κοινοβουλίου ἐπιψηφίσθη, μόνον ἑκαταεκάτη ἡφίφων πλειοψηφίαν παρὰ τὰ τοσαῦτα ὑπὲρ τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ ληφθέντα μέτρα, καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπευδάντος ὑπὲρ αὐτοῦ, δυνήθην νὰ συγκεντρώσῃ, ἀπέδειξε πασιφανῶς ὁπόσον δυσαναδοξεῖται ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐπὶ τῇ κρατούσῃ σιδηροδρομῇ ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἢ τῶν συμμάχων τῆς Γερμανίας κατάστασις καὶ στάσις, ἡ οικονομικὴ μὲν καὶ κοινωνικὴ κατάστασις, ἡ πολιτικὴ δὲ στάσις, ἀναγκάζουσα τὴν Γερμανίαν ἐπὶ τῶν ἰδίων μόνων δυνάμεων νὰ ἐρειδῆται, καταδικάζει αὐτὴν εἰς αἰωνίαν τῆς σιδηροδρομίας ταύτης ἐπίτασιν, ἥτις βεβαίως δὲν δύναται νὰ σεναπῆται ἀναποδράστως καὶ τὴν αἰωνίαν εἰς τὴν ἐπ' ἀπειρον οικονομικὴν ταύτην ἐξάντησιν ἀντοχὴν καὶ ἀνοχὴν τῶν λαῶν τῆς γερμανικῆς ὁμοσπονδίας. Καὶ νῦν λοιπὸν εἰπὲρ ποτε ἄλλοτε ἡ Γερμανία ἔχει χρεῖαν ἀπόλυτον τοῦ ἀποθέσθαι μέρος τοῦ βαρυτάτου στρατιωτικοῦ φορτίου, ὑπὲρ, φέρουσα μὲν τῶς κοινῇ μετὰ τῶν συμμάχων, ὀλιγώτερον ἠσθάνετο, τὸ ὅποιον ὅμως βαρυμδὸν καταλειπόμενον αὐτῇ μόνῃ ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἀποβαίνουσαν προοίσιον αὐτοῦ αἰσθῆσιν, μᾶλλον δυσβάστακτον γίνεται· δύναται δὲ ἐν τῶν κυρίων ζητημάτων, ὧν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἀφεται κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Κοπεγχάγης συνέντευξιν αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλεξάνδρου, νὰ εἶναι τὸ τοῦ μερικοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ἀλλὰ

τὴν μετὰ τοῦ τσάρου συνέντευξιν τοῦ γερμανοῦ καίσαρος ἀποφαίνει νῦν τούτῳ ἀναγκαιοτέραν ἢ ὑπὸ τῶν ἐν Βιέννῃ διεξαγομένην, καθ' ἃ εἶπομεν, πολιτικοεμπορικὴ λοξοδομία καὶ ἡ τροπὴ, ἣν προσλαμβάνουσιν αἱ γερμανορωσικαὶ ἐμπορικαὶ σχέσεις. — Τὸ πρῶτον τῶν γεγονότων τούτων ἀναγκάζει τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν διόρθωσιν τῶν πεπλημμελημένων αὐτῇ καὶ τὴν ἐκκρουσὴν τῆς αὐστριακῆς ἀπὸ τῆς θέσεως, ἣν εὐθαρσῶς κατέλαβεν, ἔργον οὐχὶ εὐχερὲς βέβαια, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀπόπειρά τις δὲν δύναται ν' ἀποβῇ ἐπιζημιος. Ὡς πρὸς τὸ διιστῆναι δὲ τὰς δύο αὐτοκρατορίας τελωνειακὸν ζήτημα, εἶναι καὶ τοῦτο τοσοῦτον φλογερὸν καὶ ἀκανθώδες, ὥστε ἀμφίβολον ὅτι κατορθωθῆσεται καὶ γενικωτάτη ἐστὼ συνεννόησις. Ἀνομοιογενήσεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ παράτασις τοῦ ἐμπορικοῦ πολέμου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτραχύνῃ καὶ τὰς πολιτικὰς σχέσεις τῶν δυο κρατῶν, ὅτι χάριν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ἐν πολλοῖς ἐξαρτωμένῃς ἐκ τῶν πολιτικῶν σχέσεων Γερμανίας καὶ Ρωσίας, ἀναγκαῖαι ἀποβαίνουσιν ἀμοιβαῖαι παραχωρήσεις καὶ ὅτι γενικῆς τῶν δύο αὐτοκρατόρων συμφωνία περὶ τῶν ὅρων τῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως θὰ διηκκόλυεν ἴσως τὸ ἔργον τῆς κατὰ δεπτεύθειον συγκροτούμενης ἐν Βερολίνῳ συνδιασκέψεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο κυβερνήσεων. Ἡ δυσχέρεια ὅμως ἐγκείται ἐν τούτῳ, πῶς ὁ κόμης Καπρίβις, τοσαύτας χάριτας ὀφείλων τοῖς συντηρητικῶν, θιασώταις ἄκροις οὔσι τοῦ προστατευτικοῦ συστήματος, ἐλπίζων δ' ἔτι ἐπὶ τὴν κοινοβουλευτικὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν εἰς ἐπιψηφίσιν καὶ τῶν οικονομικῶν μέτρων, δι' ὧν πραγματωθῆσονται αἱ τῇ ὑποστηρίζει αὐτῶν ἐπιψηφισθεῖσαι στρατιωτικαὶ μεταρρυθμίσεις, θὰ ἠδύνατο χάριν τῶν γενικῶν τῆς Γερμανίας συμφερόντων νὰ παρίδῃ τὰ μερικὰ τῶν γερμανῶν ἀγροτῶν, πεισματωδῶς ἐπιμενόντων εἰς τὸν αὐστηρὸν καὶ τέλειον ἀποκλεισμὸν πάντων τῶν ξένων διημιτριακῶν, ἀπαιτησάντων δὲ ἄρτι καὶ τὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἀθετησὶν τῶν πρὸς τὴν σύμμαχον Αὐστρουγγαρίαν διωμοιογενήσων, ἵνα μὴ διὰ τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάφους διαμετακομιστικῶς εἰσερχόνται εἰς Γερμανίαν εἰσὶν ἰσχυρὰ προϊόντα.

Σήμερον διεξάγεται ἐν Γαλλίᾳ ὁ μέγας ἐκλογικὸς ἀγὼν, ἐξ οὗ ἡ χώρα ἐλπίζει ν' ἀνασυστήσῃ τὸ κοινοβούλιον αὐτῆς κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε αὐτὸ νὰ δύναται νὰ παράσχῃ καθέρονσιν, ἐπὶ ὁμογενοῦς πλειοψηφίας ἐρειδομένην καὶ συγκεντροῦσαν οὕτω τὴν ἠθικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἣν ἐν μέρει μόνον κατέρωθον νὰ συγκεντρώσιν αἱ ἐκ τῆς τελευταίας Βουλῆς προελθοῦσαι κυβερνήσεις, ἥτις δ' ἑτέρωθεν ἀποβαίνει ἀπαραίτητος ἐν ταῖς ἐνεστώσαις μάλιστα περιστάσει πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκ διαδοχῆς προκυποῦσων ἐσωτερικῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ὀσημέραι σπουδαιοτέρων τροπῆν λαμβανόντων ἐξωτερικῶν πολιτικῶν πραγμάτων. — Κατὰ τὰς φερομένας εἰκασίας ἡ μὲν τῶς ὑψισταμένη δεξιὰ θὰ ὑποστῇ αἰσθητικὴν ἐν τῷ ἀγῶνι μείωσιν, τοῖς πλειστοῖς δὲ τῶν ἀρχαίων βουλιζερικῶν κλεισθῆσονται αἱ πύλαι τοῦ βουλευτηρίου· ὡς πρὸς τοὺς σοσιαλιστάς, μέγα θάρρος πλατομένους, ἐλπίζεται κοινῶς ὅτι ἡ ἐκβάσις τῶν ἐκλογῶν θ' ἀποδείξῃ αὐτοὺς πολὺ ἀσθενεστέρους ἢ ὅτι αὐτοὶ φαντάζονται. Οὕτω τὸ πρόβλημα ἐγκείται κυρίως

ἐν τῷ ἐξῆς· τίς τῶν πολιτειακῶν ἀποκρῶσεων θά ἐπω-
 θελήσῃ ἐκ τῶν ἀπολειῶν, ἅς ὑποστήσονται αἱ δεδη-
 λουμέναι ἐχθρικοί πρὸς τὴν δημοκρατίαν μερίδες, ἐκ
 τῆς λύσεως δὲ τοῦτου ἐξαρτάται ἡ ὀριστικὴ παγίωσις
 τοῦ δημοκρατικοῦ οἰκοδομήματος ἀνευ τῆς συνερ-
 γίας τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων.— Ἰνα ὀχηματίσῃ τις
 δὲ γενικὴν τινα ἰδέαν περὶ τῆς ἐνδεχομένης συγ-
 κροτήσεως τοῦ σήμερον καταρτιζομένου γαλλικοῦ κοι-
 νοβουλίου, πρέπει ν' ἀναλογισθῇ τὴν πρὸ τῶν ἐκλο-
 γῶν κατάστασιν, ἐν πρώτοις δὲ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν
 τελείαν ἐκλυσὶν τῶν μοναρχικῶν μεριδῶν· ἐκτός τοῦ
 ὅτι δηλαδὴ βοναπαρτιστὰὶ καὶ βασιλικοί εἶχον στρέ-
 φει ἀλλήλους τὰ γῶτα, διακόψαντες τὸν τῶος συνά-
 πτοντα αὐτοῖς δεσμὸν συνεργασίας, οἱ ὑποψήφιοι τῶν
 δύο τούτων μεριδῶν μετὰ τοσοῦτον θάρρους κατήλ-
 θον εἰς τὸν ἀγῶνα, ὥστε, ἐπιμελῶς τὴν σημαίαν αὐ-
 τῶν ἀποκρύψαντες, ἐνεφανίσθησαν ὑπὸ διάφορα ἐπί-
 θετὰ· οὕτως οὐδὲ εἰς ὑπῆρχεν ὑποψήφιος βονα-
 παρτιστής, ἐνῶ ἐτέρωθεν οἱ αὐτοκρατορικοί κα-
 τήλθον εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν προμάχων
 τῆς διαὶ δημοψηφίσματος ἀναθεωρήσεως ἢ καὶ ὡς πο-
 λιτειακοὶ ὁπαδοὶ τῆς ἀναθεωρήσεως. Παρὰ τοῖς μο-
 ναρχικοῖς συμβαίνει τὸ αὐτὸ περίπου· οἱ μὲν τάσσον-
 ται ἐπὶ τοῦ συνταγματικοῦ ἐδάφους ἢ καὶ ἐπιμελῶς
 ἐν τοῖς ἐκλογικοῖς προγράμμασιν αὐτῶν φεύγουσι τὸ
 κυβερνητικὸν ζήτημα, οἱ δὲ καλοῦνται «συντησιμέ-
 νου», οἱ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ὅμως τοῦ κόμματος Δωσον-
 διὰ ἐφεδρεύοντες βασιλικοί, διάφοροι ὅλως τῶν «συν-
 τησιμένων» τοῦ κ. Πιου· μόνον δὲ σπάνιά τινα
 ὑπῆρχον ὀνόματα φέροντα ἀπροκαλύπτως τὸ τῶν
 μοναρχικῶν ἐπίθετον αὐτῶν, εἰς ἐν Παρισίοις, εἰς ἐν
 Βανδαίᾳ καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑποψήφιοι τῆς Βρετανίης.
 Ὡς πρὸς τοῖς «συντησιμένους», τινὲς τούτων
 εἶνε ἀρχαῖοι μοναρχικοὶ βουλευτὰὶ αὐτομυλῆσαντες
 εἰς τὴν δημοκρατίαν πρὸς διάσωσιν τῶν ἐδρῶν αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ πιθανὴ ἀποτυχία ἀγέμνε πάντας σχεδόν.
 Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὰ νέα ὀνόματα, τὰ
 οὐπο ἀναμυχθέντα εἰς τοῖς πολιτικοῖς ἀγῶνας καὶ
 τῶν ὁποίων ἡ πρώτη δράσις διαπιστῶσιν ὀρθὴν τοῦ
 δημοκρατικοῦ αἰσθηματος ἀποδοχὴν. Ἐκτός τῶν ὑψη-
 λῶν προσώπων, οἷα ὁ πρίγκιψ Λάρνπεργ, ὁ κόμης
 Μοντσωλέν, πάντοτε ὡς δημοκρατικοὶ ψηφίσαντες ἐν
 τῇ τελευταίᾳ Βουλῇ, ὁ κόμης Γκρεφφούλ, χάριν δη-
 μοκρατικοῦ ὑποψήφιου παραιτηθεὶς τὴν ἰδίαν ὑπο-
 ψηφίωσιν, «ἵνα μὴ διατρέσῃ τὰς ζήφους», κατὰ τὴν
 διῶσιν αὐτοῦ, ὑπάρχουσιν ἄλλοι, οἵτινες τὸ πρῶ-
 τον ἐμφανίζονται, οἱ ὁποῖοι δὲ παρὰ τοῖς ἐκλογεῦσιν
 ἔφερον ἅπαν τὸ θέλητρον τῆς πολιτικῆς παρθενίας
 συντησόμενον μετὰ τῆς εὐλικρινείας δημοκρατικῶν
 ἀντιριζοσπαστικῶν πεποιθήσεων. Οὗτοι πάντες οὐ-
 δὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ σιωπηλοὶ σύμμαχοι τῶν κυβερνητι-
 κῶν δημοκρατικῶν καὶ τῶν εὐλικρινῶν «συντησιμέ-
 νων» ἐναντίον τῶν ριζοσπαστικῶν καὶ τῶν σοσιαλι-
 στῶν, ἡ συμμαχία δὲ αὕτη ἐπαγγέλλεται σπουδαία
 ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἀποτελέσματα κατὰ τὸν ση-
 μεριῶν ἀγῶνα. Ἀπέναντι τοῦ συναδεδεμένου τῶν ἰγῶν
 μετριοπαθῶν δημοκρατικῶν τούτων στοιχείων θά
 ἠγωνίζετο ὁ ὑπὸ τοῖς Φλωκὲ-Κλεμανσὼ ριζοσπαστι-
 κὸς ὄμιλος καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς Λαφόρ-Μποδὲν σοσιαλι-
 στὰὶ, οἵτινες εἶχον μὲν διαμολογήσει συμμαχίαν τινα,
 ἀλλ' ἡ ὁποία, τῶν σοσιαλιστῶν ψῆφαι ἐλάχιστα δυνα-

μένων νὰ ἐλπίζωσιν, ἀποβήσεται κατὰ πᾶσαν πιθανό-
 τητὰ μόνον εἰς ζημίαν τῶν ριζοσπαστικῶν, οἵτινες
 τῶν συμμάχων αὐτῶν ἐνεκα θ' ἀπολέσωσι μέγα ἴερος
 καὶ τῆς ἰδίας δημοτικότητος.— Καὶ οὕτω πάντα πεί-
 θουσιν ὅτι ἡ ἐκβασίς τοῦ σήμεριου ἐκλογικοῦ ἀγῶ-
 νος, ὃς ὅμως κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὀριστικῶς κρι-
 θήσεται οὐχὶ αὐθημερόν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπαναληπτι-
 κὰς ἐκλογὰς, ἔσται πάντως μὲν ὑπὲρ τῆς δημο-
 κρατίας, τῶν διαφόρων μοναρχικῶν στοιχείων, ὡς εἰ-
 δομεν, εἰς οὐδὲν πλεον λογιζομένων, κατὰ πᾶσαν δὲ
 πιθανότητα καὶ ὑπὲρ τῆς χώρας διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπι-
 κρατήσεως τῶν μετριοπαθῶν δημοκρατικῶν, οἷς ὀ-
 φείλεται μὲν ἡ νεωτέρα τῆς Γαλλίας πρόοδος, ἀλλ' οἱ
 ὁποῖοι κατὰ τὸ παρελθόν κοινοβούλιον δὲν παρί-
 σταντο ἰκανῶς συμπαγεῖς. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εὐ-
 χεται τῇ Γαλλίᾳ πᾶς φίλος αὐτῆς.

M. E. M.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Τηλεγραφικῶς ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος ἐπιστημον-
 κῆς δόξης τῆς Γαλλίας, τοῦ Jean Martin Charcot μελὸς τῆς
 Γαλλικῆς ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς καὶ καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς
 σχολῆς Παρισίων, ἀσπρῶ συγγραφέως πολλῶν καὶ παλαιῶν δια-
 τρηθῶν καὶ μελετῶν περὶ τῶν γρονίων καὶ νευρικῶν ἀσθενειῶν
 τῶν ἐγκεφαλικῶν ἀσθενειῶν κτλ. κτλ. Ἐγενήθη ἐν Παρισίῳ τῷ
 1825, σπουδάζει τὴν ἰατρικὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνηγγεσθῆ
 διδάκτωρ τῷ 1853.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὰς κυβερνήσεις πάντων τῶν κρατῶν τῶν δύο ἡ-
 μισφαιρίων ἐξαικολοθεῖ ἀπασχολοῦν τὸ νομισματικὸν
 ζήτημα, παντὸς δὲ τοῦ οικονομικοῦ κόσμου ἡ προ-
 σοχή εἶναι ἐστ' ἀμυέννη πρὸς τὴν ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἀμε-
 ρικανικὴν σύνοδον, ἥτις κέκληται ν' ἀποφασίσῃ περὶ
 τῆς τύχης τοῦ ἀργύρου, ἥτοι περὶ τῆς νομισματι-
 κῆς χρήσεως ἢ μὴ αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι. Καὶ ὁ μὲν
 πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Κλέβελανδ ἐν
 τῷ διαγγέλματι αὐτοῦ παρεστήσε τὴν ἀνάγκην τῆς
 καταργήσεως τοῦ νόμου Σέρμαν, εἰς ὃν μόνον ἀπο-
 δίδει τὴν αἰτίαν τῆς μαστιχοσύνης τὴν ἀμερικανικὴν
 συμπολιτείαν οικονομικῆς κρίσεως, καὶ ἀπῆρθε τὴν
 ἐντός δέκα ἡμερῶν λήξιν τῶν συζητήσεων ἀμφι-
 βάλλεται ὅμως, ἂν καὶ μετὰ δύο ἐτι ἑβδομάδας κατα-
 λήξωσιν εἰς ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα, καθ' ὅσον οἱ θια-
 σῶται τοῦ ἀργύρου, ὑπερισχόντες, φαίνεται, ἐν τῇ
 Γερουσίᾳ, δὲν θά παραδεχθῶσι τὴν καταργήσιν τοῦ
 νόμου τοῦ Σέρμαν, ἂν μὴ γέννηται συγχρόνως τα-
 ραδεκτὸν ἕτερον σχέδιον ὑποβληθὸσόμενον παρὰ
 τῶν γερουσιαστῶν τοῦ Κανσῆς καὶ ἰσχυρῶς ὑποστη-
 ρυθῆσομενον ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο
 θά καταργηθῇ μὲν ὁ νόμος τοῦ Σέρμαν, καὶ ἐπο-

μένως θὰ παύσῃ ἡ κυβέρνησις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τοῦ Ν' ἀγοράζει κατὰ μίνα 4 1/2 ἑκατομμύρια οὐγγίας ἀργύρου ἐπὶ ἐκδόσει γραμματίων πληρωτέων εἰς χρυσόν, θ' ἀφείθῃ ὅπως ἐλπίθερα ἢ ἐκκοπὴ ἀργυρῶν νομισμάτων κατ' ἀναλογία 18 ἢ 20 πρὸς 1, ἀντὶ τῆς νῦν ὑπαρχούσης ἀναλογίας 16 πρὸς 1. Ἐπὶ τῇ πεποιθῆσει δὲ ὅτι ἡ πρότασις αὕτη θὰ ὑπερισχύσῃ, ἡ τιμὴ τοῦ ἀργύρου ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα, πρὸ τεσσάρων δὲ ἡμερῶν ἐσημειώθη 34 3/4—35, ἐνῶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ὀμψ' εἶχεν ἐκτέθει μέχρι 30, ἐξικολούθει δὲ διακυμαινομένη μεταξὺ 32—33. Διὰ τὸν αὐτὸν, φαίνεται, λόγον δὲν ἐπραγματοποιήθη ὁ φόβος νέας αἰξήσεως τοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως παρὰ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, ἢν ἐμελλόν νὰ παρακολουθήσωσι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐυρωπαϊκαὶ Τραπεζαί, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ Βερολίνου, ἴσως δὲ καὶ ἡ τῆς Γαλλίας, διότι καὶ ἐν Παρισίοις μ' ὄλην τὴν φαινομένην ἀταραξίαν ἤρξατο γινομένη ἐπαισθητὴ ἡ ἐξαγωγή τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἀποδεικνύει τὸ μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου συναλλάγμα, σημειούμενον χθὲς 25,34, ἡ δὲ ὑπερτίμησις, ἥτοι ἀγίο τοῦ χρυσοῦ ἐφθάσε μέχρις 8 τοῖς 1000, ἐνῶ μέχρι μὲν τοῦ μαρτίου διενηγοεῖτο ἐν ἰσοτιμίᾳ 1000/1009, ἥτοι 3,473 φρ. τὸ χιλιογράμμον, κατὰ δὲ τὸν μᾶλλον ἥτοι 1 τοῖς 1000, τὴν 4 αὐγουστοῦ ἐφθάσεν 4—5 καὶ ἔκτοτε ἐξικολούθησεν ἡ ἀνατίμησις μέχρις 8 τοῖς 1000. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅποιαν ἐπιρροὴν ἡ τοιαύδε ἢ τοιαύδε ἀπόφασις τῆς ἀμερικανικῆς Συνόδου δύναται νὰ ἔχη ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τῶν ἀναγκαιῶν συναλλαγῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθεματικῶν κεφαλαίων τῶν μεγάλων ἐυρωπαϊκῶν Τραπεζῶν κεφαλαίων, τὰ ὅποια, ὡς γνωστὸν, ἔχουσιν ἐναρσεταιμυμένα διὰ τολερικῆς ἀνάγκης.

Πλὴν δὲ τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, ἡ ὁποία ἐστὶν ἀναγκασμένη ν' ἀποδῶρῃ μεγάλας ποσότητας χρυσοῦ ἐξ Ἑυρώπης, καὶ ἡ Ρωσία ἀπὸ τινος καιροῦ ἤρξατο ἀποσύρουσα τὰ ἐν ταῖς Ἑυρωπαϊκαῖς Τραπεζαῖς διὰ λησιμναυτικῆς κατατεθειμένα ποσά, καὶ ἐκ τῆς ἰδίως Τραπεζῆς τοῦ Βερολίνου ἀπέσυραν ἤδη τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ καταθεμάτων, ὀλίγιστα δὲ ἐγατομένουσι ποσά. Τοῦτο πρὸ πάντων κατέστησεν ἐπαισθητὴν ἐν Βερολίνῳ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦτο ἠνάγκασε τὴν γερμανικὴν Τραπεζάν νὰ ὑψώσῃ τὸν τόκον τῆς προεξοφλήσεως εἰς 5 τοῖς 100.

Ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἰταλία ἐξακολουθοῦσι τυρωδῶδες ἀγωνιζόμενα πρὸς βελτίωσιν τῆς οικονομικῆς τῶν καταστάσεως, ἐλπίζεται δὲ ὅτι θὰ ὑπερνηκίσωσι τὰς τὰς δυσχερείας, διότι, ὡς καὶ προχθὲς ἐλέγομεν, εἰς μόνον τὸ οικονομικὸν ζήτημα συγκεντρῶνται ἤδη τὰς ἅσας ἢ προσοχὴ καὶ ἡ μερίμνα τῶν κυβερνώντων, ὑποστηριζομένων εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων μερῶν. Ἡ Ἰταλικὴ Γερουσία διὰ μεγάλης πλειψηφίας ἀπεδέξατο τὸν περὶ τῶν Τραπεζῶν νόμον, ὃ δὲ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργῶς διεκήρυξεν ὅτι μετὰ τὴν ἐπιψηφίσιν τοῦ νόμου θ' ἀποδῶρῃ ἐκ τῆς κυκλοφορίας 70 ἑκατομμυρίων τραπεζογραμμάτια. Ἡ ὑπερτίμησις τοῦ συναλλάγματος, εἶπεν ὁ αὐτὸς ὑπουργός, προσέρχεται πρὸ πάντων ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κυβέρνησις πληροῖται ἐτησίως εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 580 ἑκατομμύ-

ρια διὰ τοκομερίδια καὶ τρομηθείας διὰ στοατιωτικῆς ἀνάγκης, χωρὶς νὰ τροβῇ τις νέαν ἐκδοσιν γὰντ, ὅπως ἐπραττεν ἄλλοτε. Συγχρόνως ἀπεφασίσθη ἐν ἑσπέρῳ τῷ συμβουλίῳ, ἵνα ἀπὸ τῆς 1ης ἰανουαρίου 1894 τὰ τοκομερίδια πληρόντων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τίτλων, τοῦτο δὲ θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ κατόχους ν' ἀποστέλλωσιν εἰς Παρισίους καὶ Βερολίον τὰ τοκομερίδια αὐτῶν, ὅπως ἐποφ' ἄλλοιαι τῆς διαφορᾶς τοῦ συναλλάγματος. Πρὸς θεράπειαν δὲ τῆς εἰς τὰς μικρὰς συναλλαγὰς προσγινομένης δυσχερείας ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως κερματίων πλεῖστα ἐλήφθησαν μέτρα, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐκκοπὴ 10 ἑκατομμυρίων ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς καὶ ἡ ἐκδοσις 30 ἑκατομμυρίων γραμματίων τοῦ 1 καὶ τῶν 2 φράγκων, ὥστε, ὡς ἡ Ἑλλάς, θὰ ἔχη καὶ ἡ Ἰταλία τοὺς λιποκοντόρους τῆς, ὡς ὀνομάζουσιν ἐν Ἑλλάδι τὰ μικρὰ ταῦτα γραμμάτια.

Ἐνδιετρίψαμεν ἐκτενέστερον περὶ ταῦτα διὰ δύο κυρίως λόγους· πρῶτον ἵνα καταδείξωμεν ὅτι τὸ τε νομισματικὸν καὶ τὸ οικονομικὸν σύστημα τῆς τουρκ. αὐτοκρατορίας ἐπὶ τοιούτων σθηρίζεται ἰσχυρῶν βάσεων, ὥστε δὲν ἐπιηρεάζεται οὐδὲ κλονεῖται ἐκ τῶν οικονομικῶν ζητημάτων, ἀπερ ταράττουσι τὰντα τὰ ἄλλα κράτη, ἐρομένως δὲ καὶ τὰ χρεωγράφα αὐτῆς ἐξακολουθοῦσιν ὑποστηριζόμενα ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καχεξίας· καὶ δεύτερον ἵνα ὑπομνήσωμεν τοὺς ἐν Ἑλλάδι κυβερνῶντας, ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς νὰ δυσκέπωνται καὶ νὰ τυρβάζωσι περὶ μικρὰ καὶ ἐπουσιῶδη, ἀλλὰ νὰ μεριμνήσωσι συντόμως καὶ ἀποτελεσματικῶς περὶ τοῦ φλέγοντος οικονομικοῦ ζητήματος καὶ προλάβωσιν, ἐνόσφ ὑπάρχει καιρὸς, τὴν πληρῆν οικονομικὴν καταστροφὴν τοῦ ἔθνους.

Ἡ κίνησις τοῦ χρηματιστηρίου ἡμῶν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην οὐδὲν ἔσχε τὸ ἐνδιαφέρον ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης ἀπραξίας αἱ τιμαὶ ὅμως πάντων τῶν κυβερνητικῶν χρεωγράφων, ὡς καὶ τῶν μετοχῶν τοῦ Μονοπωλείου καὶ τῆς Ὀθωμαν. Τραπεζῆς, ἐξικολούθησαν ὑποστηριζόμενα ἰσχυρῶς, πλὴν τῶν ὁμολογιῶν τῶν σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, αἱ ὁποῖαι ὑπετιμήθησαν σπουδαίως, φθάσασαι μέχρις 84 1/8 ἐνεκα ἀναγκαστικῶν πωλήσεων, ὡς γράφουσιν ἐκ Βερολίνου καὶ Παρισίων. Χθὲς ὅμως γενικὴ ἐπιπλῆθον ἀνατίμησις, ἡ ὁποία κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ σήμερον. Τὸ Γενικὸν χρέος ἐτιμᾶτο 24,5, αἱ μετοχαὶ τοῦ μονοπωλείου 16,30 καὶ οἱ Σιδηροδρομοὶ 85 3/8.

Τὰ ἑλληνικὰ εἰσεῖναι στάδια καὶ παρημελημένα εἰς τὰς γνωστὰς εὐτελεῖς τιμὰς. Πάγιον 29 1/4, μονοπόλιον 39 1/4, δάνειον τῶν 5 0/0 36—37. Ἐν ταῦθα αἱ μετοχαὶ τοῦ Λαυρίου ἐφθάσαν εἰς τὴν εὐτελεστάτην τιμὴν φρ. 35, αἱ δὲ λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς Τραπεζῆς διατηροῦνται περὶ τὰ 350. Καὶ ἐν Ἀθήναις δὲ αἱ τιμαὶ τῶν χρεωγράφων, ὡς καὶ τῶν διαφόρων μετοχῶν καὶ ἀξιών, κατήντησαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἐκπτώσεως.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ὁ Γεν. Ἐπιθ. ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως Πέμπη Τυτὸλεθρητικῶν ΔΕΟΛΟΓΙΟΥ